

İan BIRCHALL

68 hala korkudan titretiyor

sayfa: 8

F. ALOĞLU

İran'ı neden savunmalıyız

F. Aloğlu, ABD'nin neden İran'a saldırmak istediğini ve İran'da ki rejimin karakterini tartışıyor

sayfa: 9

sosyalist işçi

www.sosyalistisci.org

SAYI: 252

15 Nisan 2006

1 YTL

Fransa'da öğrenciler grev hareketi kazandı

BİRLEŞİNCE KAZANABİLİRİZ

Fransa'da işçiler ve öğrenciler kazandı. Bunun en önemli nedeni birleşik bir hareketin oluşturulmuş olması. İki buçuk aylık bir mücadele yeni liberal politikaların azgın bir uygulayıcısı olan sağcı hükümeti dize getirdi. Fransa'dan bütün dünyaya yayılan mesaj birliğin ve direnişin kazanmasının mümkün olduğu. Fransa'nın yanı sıra işçi emekçiler, ezilenler ve yoksullar dünyanın başka yerlerinde de kazanımlar elde ediyorlar. İtalya'da içinde faşistlerin de olduğu sağcı hükümet seçimleri kaybetti. Sol kazandı. Peru'da, Bolivya'da, Şili'de Venezüella'da sol kazanıyor. İşçi ve emekçilerin bütün Güney Amerika kıtasında kendisine güveni artıyor.

Mücadele isteği çoğalıyor. Kısacası dünyanın her yerinde yeni-liberal politikalara karşı direniş güçleniyor ve artık kazanımlar elde etmeye başladı. Türkiye'de de genel sağlık sigortası adı altında haklarımızı saldırılıyor. Türkiye'de de ihtiyaç en geniş birliğin sağlanması. Hükümet bu yasa ile bütün çalışanlara, bütün emekçilere vuruyor. Dolayısıyla bütün emekçilerin birliğini kurmak, herkesi birlikte harekete geçirmek gerekir. Bugün sekterliğin, benmerkezciliğin zamanı değil. Birliğin ve mücadelenin zamanı. Buna olanağımız var ve Türkiye'de de birliği sağlayarak direnmeye başladığımızda önümüzde hiçbir güç duramaz.

Kürt sorunu

“Çözüm gündemde”

Önce Diyarbakır'da, ardından birçok başka kentte yaşanan olaylar endişe vericiydi. Vali ve polis yetkilileri "çok yumuşak davranıyoruz" demesine rağmen 16 kişi öldü, sayısız gösterici yaralandı.

Ölenlerin çoğu kurşun yarası ile hayatını kaybetti. Aynı günlerde Nepal'de sokağa çıkma yasağına uymayanlarla polis arasında yaşanan sert çatışmalarda ise 1 kişi öldü.

Bütün bu şiddete rağmen Kürt sorununda çözüme doğru ilerleniyor.

DTP eşbaşkanları çağrı üstüne çağrı yaparak barış diyorlar. Son olarak ise Başbakan'ın "silahlarınızı bırakın ve masaya gelin" çağrısına da derhal olumlu cevap verdiler. PKK'ye "silah bırak" çağrılarını tekrarladılar ve her an barışın sağlanması için üzerlerine düşeni yapmaya hazır olduklarını belirttiler.

Kürt hareketinin her fırsatta barış çağrısını yenilemesine rağmen henüz bu çağrılara yeterince güçlü bir yanıt gelmedi. Ancak uzun ve karanlık tünelin ucundan barışın ışığı artık görüldü. Bu süreci engellemek kimsenin elinde değil, hele ırkçıların ve milliyetçilerin gücü barış engellemeye hiç yetmez.

26 Nisan: Nükleersiz dünya, nükleersiz Türkiye

İstanbul: İstiklal caddesinde insan zinciri, Ankara: Mumlu eylem, İzmir ve Bursa'da basın açıklaması

- Yazısı sayfa 6-7'de
- Kürtleri kim temsil etmeli: sayfa 6

KİM NE DEDİ?

“

“İran’dan gelen tehdit, tabii, bizim müttefikimiz İsrail’e karşı. Çok netçe söyledim. Bir kere daha netçe söyleyeceğim, müttefikimiz İsrail’i korumak için silahlı gücümüzü kullanacağız.”

George Bush

“Sanırım herkes Saddam Hüseyin’in elinde kitle imha silahları olduğunu sanıyordu.”

ABD Dışişleri Bakanı Condoleezza Rice

“Paşamız tamamen bu işin dışında”

Başbakan Recep Tayyip Erdoğan

“Konya’dan emekli paşalara sesleniyor; Ey emekli paşalar, sağda solda kendinize kapı aramayın. Gelin ve MHP’ye katılın. MHP’nin kapısı size açık.”

Devlet Bahçeli, MHP Genel Başkanı

“Amerika teröristlerle görüşmez”

Irak’ta 120.000 insanın öldüğü işgali sürdüren ABD’nin Ankara Büyükelçisi Ross Wilson

“Bu sadece ekonomi ile ilgili bir konu değil. Bu yasa bütün gençlerin yaşam biçimini değiştirecek.”

Fransa’da genel greve katılan bir genç işçi

“Bu işlere sokaktakiler değil hükümet karar verir.”

Fransa Cumhurbaşkanı Chirac, başbakan Villipen ve İçişleri Bakanı Sarkozy. Yeni İşyasasına karşı göstericiler üzerine.

”

Yüzde 94 İran’a saldırıya karşı

Uluslararası Stratejik Araştırmalar Kurumu’nun Türkiye’nin 5 büyük kentinde 2.500 kişi ile yaptığı bir araştırmanın sonuçları çok çarpıcı.

Ankete katılanların yüzde 94’ü İran’a, yüzde 95’i ise Suriye’ye askeri müdahaleye karşı. Yüzde 46 İran’ın nükleer enerjiye sahip olmasını desteklerken buna karşı çıkanlar %45.

Ankete katılanlar Irak konusunda da şöyle düşünüyorlar: %52

ABD’nin Irak’tan hemen çekilmesi ni isterken %22 en fazla bir yıl içinde çekilmesini istiyor. ABD’nin Irak’taki varlığını onaylayanlar ise sadece %2.

Ankete katılanların %92’si ABD işgalinin Irak’a hiç bir olumluluk getirmediğini düşünürken %59, Saddam dönemi ile işgal dönemi arasında Irak halkının koşulları arasında bir fark görmüyor ve üstelik %30 Saddam döneminin daha

iyi olduğunu düşünüyor. İşgalin Iraklılar için eskisinden daha iyi koşullar getirdiğini düşünenler sadece %4.

Ankete katılanların %80’i işgalin nedeni olarak petrolü görüyor, % 71 Irak’ta ABD’nin iç savaş çıkarmaya çalıştığını düşünüyor.

Araştırmaya katılanların %49’u Hamas’ın Ankara ziyaretini olumlu bulurken olumsuz bulanlar %23, kararsızlar ise %29.

Paran kadar sağlık

SANDIK OYLAMA SONUÇLARI (Türkiye Geneli)

TOPLAM SANDIK SAYISI	KULLANILAN TOPLAM OY SAYISI	HAYIR OYLARI TOPLAMI	EVET OYLARI TOPLAMI	HAYIR OYLARI %	EVET OYLARI %
2.892	1.976.885	1.968.363	8.522	99,60%	0,40%

çağrıya destek olanlar tüm baskılara karşın bu oylamayı başarıyla tamamladılar.

AKP hükümeti tarafından uygulanmaya konulan "Acil Eylem Planı" uyarınca sosyal güvenlik kuruluşlarının tek bir emeklilik sistemi altında toplanması, sigorta kapsamının tüm nüfusa yayılması ve kayıt dışı ekonominin kontrol altına alınması gibi iddialarla hazırlanan bu yasa tasarısıyla devlet, halkın sağlığını koruma yükümlülüğünden vazgeçmeyi hedefliyor. Bu tasarının gerçekleşmesi için de kaynak sorununu tamamen çalışanların üzerine yığıyor.

Sosyal güvenlik hizmetinin yük olarak görülmesi anlayışıyla ve "reform" adı altında hazırlanan bu tasarıyla emeklilik günleri uzatılacak, emeklilik pirimlerini artacağı için şimdiki ücretlerimiz düşecek ve sağlık hizmetleri piyasanın kaderine teslim edilecek. Yani özel sigorta ve hastaneler de bu model içerisinde yer alacak ve hizmetleri güvence altına alınacak. Özel sektöre tanılan bu teşvikle birlikte var olan devlet hastanelerinin özelleştirilmesinin de yolu açılacak.

Sadece prim ödeyebilenlerin sağlık hizmetlerinden yararlanabileceklerini

düşünecek olursak aslında "Genel Sağlık Sigortası" adıyla geçirilmeye çalışılan bu tasarının adına "Sınırlı Sağlık Sigortası" diyebiliriz.

Şimdi bu yasa tasarısı Plan ve Bütçe Komisyonu’nda kabul edildi ve TBMM’ye geldi. "Referandum 2006" çağrılarının söylediği gibi, bu tasarı halkın kulandığı "hayır" oyları dikkate alınmayıp mecliste görüşülmeye başlanırsa "İnsanca bir yaşam için büyük yürüyüş"ü için hazırlıklar şimdiden başladı. Halka rağmen bu yasa geçi-ri-le-mez.

Berna TEZCAN

Dünya bugün her zamankinden daha zengin. İnsanlığın sahip olduğu olanaklar bütün insanlığın refah içinde yaşamasına yetecek kadar çok. Buna rağmen insanlığın büyük çoğunluğu aç ve yoksul. En zenginlerle halk arasındaki fark uçurum.

Bugün eşitlik ve özgürlük için, haklarımızı korumak için, emperyalistlerin savaş çılgınlığına karşı büyük bir hareket var. Bu hareket bir yandan mücadele ediyor, direniyor, diğer taraftan da tartışıyor.

Marksizm 2006 işte böyle bir tartışma platformu. Gelin, katılın yeni bir dünyayı birlikte kuralım...

21. YÜZYILDA SOSYALİZM

MARKSİZM 2006

Ayrıntılı bilgi için:

0536 - 335 10 19
marksizm2006@hotmail.com

DSİP İstanbul il örgütü tarafından düzenlenmektedir

19 Mayıs Cuma

- Savaş ve emperyalizm
- Küresel ısınmayı nasıl durdurabiliriz?
- Kürt sorununda çözüm yolları

20 Mayıs Cumartesi

- Kapitalizm sonrası yaşam
- Dünyanın solundaki kıta: Latin Amerika
- Medya ve direniş

21 Mayıs Pazar

- Yaşanan medeniyetler çatışması mı?
- Antikapitalist hareketin geleceği ve yeni sol

HAFTASONU

19-20-21 Mayıs

İSTANBUL

Marksizme katılacağını bildiren konuşmacıların bir kısmı:

Mete Çubukçu, Ufuk Uras, Ece Temelkuran, Mustafa Ercan, Hakan Tahmaz, Doğan Tarkan, Nuray Mert, Ümit Şahin, Ragıp Duran, Hayri Kozanoğlu, Musa Çam, Maria Styllou (Yunanistan - SEK), Christina Buchholz (Almanya - Linksruck)

Kısa haberler

Em Keskin için kampanya

"Kadınların Eren Keskin ile Dayanışma Ağı" adlı bir kampanya 301. maddeden mahkum edilen Eren Keskin ile bir dayanışma başlattı.

Hapis cezası para cezasına çevrilen Keskin bu para cezasını ödemeyerek hapse girmeyi tercih ettiğini söylemişti. Buna rağmen kampanya 6.000 kişiden madeni 1 YTL'ler toplayarak bunu Adalet Bakanlığı'na yollamaya hazırlanmakta.

Kampanya'ya destek vermek isteyenler erenkeskinedestek.org/ dan kampanyaya ulaşabilirler.

"Barbie Operasyonu"

Geçtiğimiz hafta İstanbul'da aralarında manken ve şarkıcıların olduğu yaklaşık 20 kadın polisler tarafından gözaltına alındı. Polisin iddiasına göre ünlü kadınlar bir fuhuş şebekesinin içindeydi.

"Barbie Operasyonu" olarak adlandırılan bu operasyonda "suçlu" olup olmadıkları belli olmayan insanlar teşhir edildi. Daha niye gözaltına alındığını bile bilmeyen genç kadınlar polis arabalarından inerken kamera ve mikrofonların saldırgan sorularıyla karşılaştılar.

Emniyet Müdürü "Polisimiz kesinlikle namuslu kişileri afişe etmeyi sevmez." demiş. Bu söz, söz konusu kadınlara karşı saldırganlıktaki polis-medya işbirliğini reddetmek için söylenmiş görünüyor. Ama olanlar bu sözlerin "Onlar namussuzluk yaptı, biz de afişe ettik" anlamına geldiğini gösteriyor.

Olayın rezilce taraflarından biri, bu kadınlara saldıran televizyoncuların gün boyu aynı görüntüleri ve sözleri defalarca tekrarlamasıydı. Sanki bunları kendileri yapmamış gibi, ertesi gün mağdur kadınlar arasında kendilerinin "namuslu" gördüklerini televizyona çıkarıp onları savunur görünürken, yine alttan alta teşhire devam ettiler.

Bazı gazeteler kendini savunan kadınların sözlerine yer verdikleri habere kadınların çıplak fotoğraflarını koyarak aynı rezil teşhir ve saldırıya devam ettiler.

BAŞYAZI

İran'a nükleer saldırı olabilir

Amerika ve İngiltere'nin İranda karşı kullandıkları dil her geçen gün daha da sertleşiyor ve Irak'a saldırı öncesinde kullandıkları dile tıpa tıp uyuyor. Irak için iddia ettikleri gibi şimdi de İran'ın dünya barışı için büyük bir tehdit olduğu söyleniyor.

Bu arada Amerika'nın önde gelen araştırmacı gazetecilerinden Seymour Hersh, Amerika ve İngiltere'nin İran'a karşı nükleer silah kullanmaya hazırlandıklarını söylüyor.

Washington'un yeni muhafazakârları bu haberi şiddetle yalanlıyorlar ama kullandıkları dil hiç de inandırıcı değil. Bu nedenle İran'a nükleer bir saldırı büyük olasılıkla gündemde.

Yüksek rütbeli bir Amerikan subayı Hersh'e Irak'ın ABD için küçük bir savaş alanı olduğunu, şimdi ABD için asıl savaş alanının İran olduğunu açık ve net bir biçimde söylemiş.

ABD ve İngiltere şimdi büyük bir tepkiyi yumuşatmak için barışçı çözümden yana görünmeye çalışıyorlar.

ABD ve İngiltere'nin İran'a saldırması ve hele hele nükleer silah kullanmasına karşı çıkmak büyük bir zorunluluk. Şimdi her yerde, okullarda, sendikalarda, işyerlerinde, mahallelerde savaş karşıtı örgütlenmeye hız vermek gerekir. Her yerde savaşın insanlık için maliyetini teşhir etmek gerekir.

Devrimci sosyalistlere ve Küresel Barış ve Adalet Koalisyonu'na önemli görevler düşüyor.

Gerçekten büyük bir yürüyüş için...

Hükümet genel sağlık sigortasını parlamentodan geçiriyor. Referandum'un hayır oylarını dikkate almıyor.

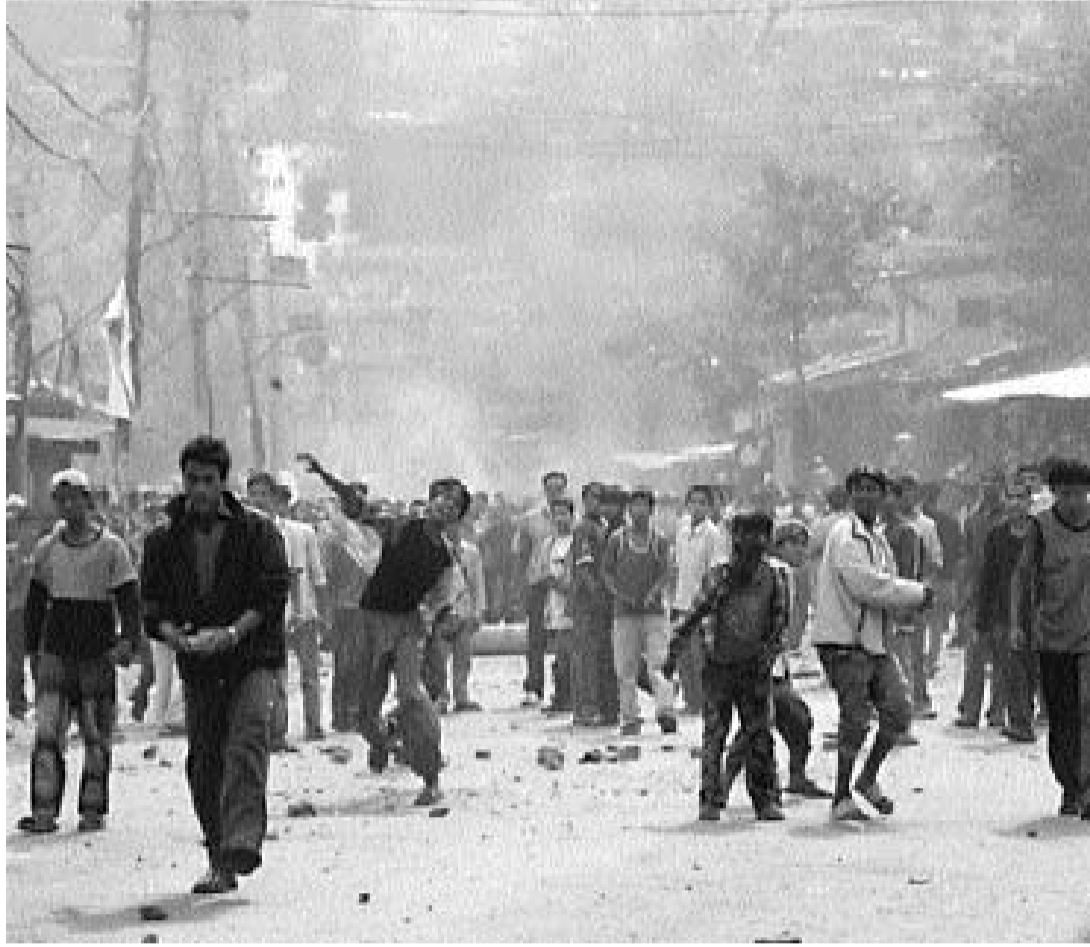
Sendikalar yasaya karşı "insanca bir yaşam için büyük yürüyüş" düzenleme kararı almıştı.

Bu konuda aceleye gerek yok. "Büyük yürüyüş" diyerek "küçük bir yürüyüş" yapmak büyük bir hata olacaktır.

Büyük bir yürüyüş ancak bütün emek örgütlerinin ortak seferberliği ile, topluma bu yasa önerisinin zararlarını yaygın ve güçlü bir biçimde anlatarak gerçekleştirilebilir.

Emek hareketini kimilerinin yapmaya çalıştığı gibi 4 örgütle sınırlamak ve "büyük yürüyüşü" bu 4 örgütle gerçekleştirmeye çalışmak ölümcül bir hatadır. "Büyük yürüyüş" deyip "küçük yürüyüş" yapmak ve sonra ama "çok büyüktük" diye sağda solda anlatmak artık sadece hata değil büyük bir hatadır.

sosyalist işçi

Baskılara rağmen genel grev sürüyor

Geeçen hafta Nepal'de Kralın baskıcı yönetimine karşı başlayan genel grev bütün baskılara rağmen sürüyor.

Genel grevi bütün muhalefet partilerinin yanı sıra Maoçu gerilla örgütü destekliyor.

Bütün Nepal'de göstericiler hükümetin ilan ettiği sokağa çıkma yasağına rağmen gösterilerine devam ediyorlar. Göstericiler çok zaman polisle çatışıyor.

Şimdiye kadar 3 gösterici öldü, tüzlercesi yaralandı.

Gösterilerin şiddetlenmesi üzerine kral sokağa çıkma yasağını uzatırken muhalefet de genel grevin süresini uzattı.

Genel grevin temel kralın mutlakiyetçi yönetimine karşı parlamenter bir rejim.

Heyecan verici bir dünya

Doğan TARKAN

Türkiye'de solun önemli kesimlerinde ve sendika hareketi için de de umutsuz bir tutum var. Onlara kalırsa dünyada hiçbir şey olmuyor, Türkiye'de ise yaprak kırıdamıyor.

Oysa şöyle bir etrafa bakınmak bu bakışın ne denli yanlış olduğunu açık bir biçimde gösteriyor.

Hemen her taraf sosyalistler için, işçi sınıfının örgütçüleri için olumlu hem de çok olumlu gelişmelerle dolu. Bütün bu süreç 6 yıl önce, Amerika'nın Seattle kentindeki gösteri ile başladı. Bu gelişmenin son halkası ise Fransa'da ki işçi-öğrenci hareketinin başarısıdır.

Fransa tek önemli gelişme değil. Onun yanı sıra İngiltere'de yükselen işçi mücadelesi, Respect Partisi'nin gelişimi, İtalya'da Berlusconi'nin seçimleri kaybetmesi, Almanya'da işçi hareketinin toparlanması, Linkspartei'nin seçim zaferi Avrupa'daki önemli gelişmeler. Bir de Latin Amerika var. Burada uzun uzun anlatmaya gerek yok. Sosyalist işçi'nin bu sayısında uzunca bir Latin Amerika yazısı var ve bu kıtanın nasıl hızla sola kaydığını iyi bir biçimde anlatıyor.

Fransa'da ki gelişme ve Fransa'da genel grev olduğu gün İngiltere'de de 1.5 milyon işçinin greve gitmiş olması bugüne kadar antikapitalist hareketin en büyük eksikliğinin yavaş yavaş ortadan kalkmakta

olduğunu gösteriyor. İşçi sınıfı mücadele sahnesine daha emin adımlarla ve güçlü bir biçimde çıkıyor.

Ancak Fransa'daki gelişme çok yüreklenendirici olmasına rağmen unutmamak gerekir ki bu daha başlangıç. Genel grev büyük ve güçlü oldu ana henüz bütün Fransız işçi sınıfı greve çıkmadı ve grev komiteleri hayatın her alanına hakim olmak üzere adımlar atmadılar. 68'de bunu yaşamıştık ama bugün de çok daha güçlü bir biçimde o noktaya doğru gidiliyor ve 68'in aşılması gündemde.

Amerika'da insanı şaşkınlığa ulaştıracak kadar büyük kitle gösterilerinin aniden patlaması da bir başka önemli gelişme. Teksas Dallas'da ve Los Angeles'de toplam 1 milyon insanın gösteri yapması, ayrıca Bush yönetimi şimdi kendi evinde, kendi arka bahçesinde çok büyük bir güçle başatmak zorunda. Bu gösteriler milyonlarca Amerikalının politize olmasına neden oluyor. Politizasyon bir kere başlayınca ucunun nereye gideceği belli olmaz.

Irak'taki direniş ise günümüz dünyasının politik ortamını son derece ciddi bir biçimde belirliyor. ABD'nin muazzam askeri gücü Irak'ta işlevsiz bir biçimde batağa batmış durumda. Aktif direniş Irak halkının azınlığının mücadelesi de olsa bütün halk ABD'nin ülkeyi terk etmesini istiyor ve bu nedenle direniş çok etkin. ABD ordusu ve onun yetiştirdiği Irak

ordusu direnişi bastırmakta tamamen yetersiz. ABD en acımasız bir biçimde Irak direnişine saldırıyor ama en ufak bir başarı bile elde edemedi.

Öte yandan "demokrasi getirdik, seçimler yapıldı" iddiasının da ne denli geçersiz olduğu ortada. Seçimlerden bu yana Irak halkının çoğunluğunun hükümet olması bir türlü mümkün olmuyor. O vakit seçimleri anlamı ne?

Kaldı ki, önce ABD uşağı Iraklı politikacılar, sonra da ABD'li yetkililer artık başarısızlığı kabul ediyorlar. Kimi Amerikan uşağı Iraklı politikacılar sokaktaki Iraklıların yüksek sesle söylediklerini tekrarlamaya başladılar: Saddam dcnemi ile günümüz arasında Iraklıların yaşam koşulları arasında hiç bir fark yok. Politik aşam açısından da fark yok. Irak'ta bugün baskı ve işkence Saddam dönemini geçmiş durumda.

ABD Irak'ta bu denli gerilemişken şimdi birde İran'a saldırıya hazırlanıyor. İran'a saldırı kesin. Belli olamayan sadece ne zaman saldırılacağı. Çok beklenmeyeceği de açık.

İran saldırısı önce havadan olacak. Dolayısıyla Amerikan ordusu yeni bir batağa düşmeyecek ama bütçeden savaş ayrılan pay artacak.

Bu durumda savaş karşıtı hareketin önemi ortada. ABD'yi sıkıştırarak olan sadece o ve bu nedenle hiç hız kesmeden hareketi inşa etmeye devam etmeliyiz.

antikapitalist forum

izmir • 21-22-23 nisan

21 nisan cuma

18.00 Savaş ve emperyalizm

22 nisan cumartesi

11.00 Fransa direndi: 68'den 2006'ya

13.15 Kapitalizm doğaya karşı

15.30 Dünyanın solundaki kıta: Latin Amerika

17.45 Hareketlerin hareketi: Sosyal forum

23 nisan pazar

12.00 Genel sağlık sigortasına neden karşıyız

14.30 Politik İslam korkutucu mu?

17.00 Antikapitalist hareketin geleceği ve yeni sol

Ahmet Pırştına Kültür Merkezi

Şair Eşref Bulvarı, No: 1-A, Çankaya - İzmir

Ayrıntılı bilgi için: 0537 - 624 49 08

YORUM

Göçmenler ve ABD egemen sınıfı

Alex CALLINICOS

Texas'ın Dallas kentinde yarım milyon, ertesini gün 60 kentte yüzbinler, bir hafta önce Los Angeles'de gene yarım milyon insan yürüdü. ABD'de önemli birşeyler oluyor.

Bu gösteriler Kongre'de yasadışı göçmenlerle ilgili bir yasanın tartışılmaya başlaması üzerine gerçekleşti. ABD'ye hersene 500 bin göçmen giriyor.

Sağcı Cumhuriyetçi Parti sert bir göçmenlik yasası çıkararak Kasım ayındaki seçimlerde göçmenlere karşı olanların oyunu kazanmayı hedefliyor.

Cumhuriyetçiler sınır kontrollerini arttırmayı ve illegal göçmen çalıştıranlara ağır cezalar vermeyi hedefliyorlar.

Demokratlar ve Senato'daki Cumhuriyetçiler ise sayıları 12 milyonlu bulan "illegal" göçmenlere bir ceza ödemeleri ve uzun bir süre beklemeleri koşulluile af öneriyorlar. Kongre şimdi bir çıkmaz içinde.

Aslında bu tartışma çok anlamsız çünkü bir yandan da ABD ile Latin komşularını birbirlerine bağlayan adımlar atılıyor. Bir kaç ay önce Meksika City'de katıldığım Küreselleşme ve İmparatorluk başlıklı bir konferansa bu çelişkiyi gördüm.

Konferansın Meksikalı katılımcılarının en çok ilgilendiği konu göçmenlikti. Bir katılımcı Kuzey Amerika Serbest Ticaret Anlaşması'nın nasıl Meksikalı köylüleri dev ABD tarım şirketleri ile rekabet etme zorunda bıraktığını ve bunun nasıl bir göçe yol açtığını anlattı.

Köyler bütünüyle yok oluyor ve bütün köylüler topluca kuzeye iş bulmak için göç ediyorlar. İşte bu nedenle ABD sınırı ağır bir baskı altında. Ama öte yandan göçmen işçiyeye Amerikan kapitalistlerinin de ihtiyacı var.

Bir gazetede geçen hafta Georgia'nın Dalton kentinden ilginç bir örnek vardı. Bu kasabanın nüfusu 1990'dan 2000'e 22 binden 28 bine çıkmıştı. Aynı dönemde kasabanın etnik yapısı da büyük ölçüde

değişmiş ve % 85 Hispanic, % 40 beyaz olmuştu.

Göçmenler bu kentin halı tezgahlarında çalışmaya geliyorlardı. Dalton küresel halı üretiminin üçte birini yapıyor.

Bu tekil bir olay değil. Katıldığım konferansta böyle birçok örnek anlatıldı.

Göçmen işçilerin ABD ekonomisi için önemi göz önüne alındığında egemen sınıfın bir kısmının göçmen yasalarını biraz olsun iyileştirme tutumu anlaşılır oluyor.

Ama ABD egemen sınıfı içindeki tutumu böyle basitçe tarif etmek yetersiz olur.

Geçen hafta bir New York gazetesinde Dalton'daki bir büyük şirketin yöneticisi senatodaki uzun dönemdir ABD'de olan göçmenlerin İngilizce öğrenmesi ve para cezası ödeme koşulunu içeren yasa önerisini pratik bulmadığını yazıyordu.

Aynı yöneticiye göre "birçok işveren işverenlerin cezalandırılmasını beğenmediklerini, göçmen işçilerin ABD vatandaşı yapılmasını da desteklemediklerini" söylüyor. Çünkü "ABD vatandaşı olanlar işten ayrılabilirler veya daha az üretken olabilirler"

Ohio'da büyük bir çiftlik işleten Mike Gonzales aynı gazetede "illegaller galiba legallerden daha iyi çalışıyorlar" diye yazıyordu. "Legaller sistemi biliyorlar, haklarını biliyorlar. Illegaller ise her koşula razılar."

Sonuç olarak, kapitalistler için en iyisi kontrollerin içeriye çok sayıda göçmenin girmesine izin verecek kadar zayıf olması ve yasadışı göçmenleri zayıf bırakacak ve daha fazla sömürmeye uygun hale getirecek kadar da güçlüolmasını gerektiriyor.

Kapitalistler için slogan böl ve yönet.

Bu nedenle Washington'da sürmekte olan tartışma 40 milyon latin kökenli göçmeni politik mücadeleye soktuğu için egemen sınıf için çok tehlikeli. Sağcı Cumhuriyetçiler Irak'ta taki batakandan sonra şimdi de kendi arka bahçelerindeki uyuyan devi uyandırıyor olabilirler.

Peru seçimleri

Değişim kazanabilir

Latin Amerika'da artık ABD için tam anlamıyla alarm zilleri çalıyor. Bolivya'da güçlü bir yığın hareketi Aralık 2005'de Evo Morales'i başkanlığa getirdi.

Bolivya'da hareket basit taleplere sahip: petrol ve doğal gazın millileştirilmesi ve yeni bir anayasa yazmak için bir komisyonun toplanması. Morales çeşitli açıklamalarında kimi çelişkiler olmasına rağmen bunların ikisini de vaat etti.

Venezüella'da ise Hugo Chaves iktidarda kalmaya devam ediyor. Halk arasındaki desteği yeni örgüt biçimleri yaratıyor.

Örneğin yeni bir işçi sendikaları konfederasyonu (UNT) oluştu.

Ekvator'da Ekim ayında Başkanlık seçimleri var. Son altı yılda üç başkan deviren sendikaların, sosyal hareketlerin ve yerlilerin koalisyonu yeniden aktif hale geldi.

Üç buçuk yıl önce Lucio Gutierrez başkan seçildiğinde milyonları yoksullaştıran yeni liberal politikalara ve küresel sermayeye karşı çıkmaya çağını söylemişti.

Seçildikten sonra kendisini iktidara getiren harekete sırtını dönmüştü aynı hareket tekrar sokaklara çıkarak Nisan ayında Gutierrez'i başkanlıktan devirdi.

Brezilya'da 2002 yılında İşçi Partisi adayı olarak Başkan seçilen Lula giderek desteğini kaybediyor.

Lula iktidara geldikten sonra doğal destekçileri ile çelişen işler yapmaya başladı. Sendikaların ve topraksızların taleplerini reddetti ama küresel sermayenin kurumları ile pazarlıklar yapmakta tereddüt etmedi.

Son zamanlarda ortaya çıkan bazı skandallar ise Lula'nın iktidarda kalabilmesi için patronların temsilcileri ile ittifaklar yapmaya başladığını ortaya çıkardı.

Yeni kurulan Özgürlük ve Sosyalizm partisi P-Sol'un hızla güçlenmesi emekçi yığınlar arasında Lula'dan duyulan hayal kırıklığının iyi bir göstergesi.

İşte bu koşullar arasında Peru'da başkanlık seçimlerine gidildi. Üç aday vardı. Lourdes Flores sağın adayydı. Seçilirse yeni liberal politikaların devam etmesini sağlayacak.

Halkçı parti APRA'nın adayı ve eski bir başkan olan Alan Garcia'da yeni liberal politikalarından bir kopuşu önermiyor. 1980'de başkanken yeni liberal

politikaları uygulamaktaydı ve ciddi bir mali skandala karışmıştı.

Ollanta Humala üçüncü aday. Kimsenin beklemediği bir biçimde seçimlerin ilk turunda oyların yüzde 30'unu kazanarak birinci oldu.

Diğer iki adaydan birisiyle 7 Mayıs'da ikinci turda yarışacak.

Humala'nın partisinin ismi Peru Milliyetçi Partisi. Yoksul yığınların desteğine sahip. Özellikle de beyazların Latin Amerika'ya gelmesinden önce kıtada yaşayan yerli halkın desteğine sahip.

Kardeşi Antaro 2005 yılında başarısız bir yerli ayaklanması girişiminde bulunmuştu. Antaro 1970'lerde yerli halk arasında faaliyet sürdüren MIR gerilla örgütünde çalışmıştı.

Ancak Ollanta'nın biraz daha garip bir geçmişi var. O bir subay ve o da 2001'de kısa süreli bir

askeri darbeye yer almıştı. Bunun üzerine ordudan atıldı. 2003'de yeniden orduya alındı ve Fransa ve Kore'ye askeri ateşe olarak yollandı.

Seçim kampanyasında Ollanta kendisini yoksulların, yerlilerin ve işçi sınıfının sesi olarak tanıtmayı başardı. Partisinin seçim sloganı "Peru'yu Sev"di. Ollanta'nın politik perspektiflerinin çok sınırlı olduğu açık.

Konuşmalarında milliyetçilik çok ağır basıyor. Geçmişte Peru'nun Şili karşısındaki askeri zaferlerinden bahsediyor. İnsan haklarını düzelttiğini söylüyor.

Ancak bu noktada kendi geçmişi biraz şaibeli. 1990'larda Aydınlik Yol adlı gerilla grubunun bastırılmasında yer aldı. Ayrıca şimdiki hükümetin eski başkan Alberto Fujimori'nin döneminde subaylık yapmış olanlara af çıkarılması önerisine de

karşı çıkmıyor.

Aslında Ollanta Humala Latin Amerika'daki yoksullar adına davranan ama yoksulların kontrolü altında olmayı reddeden başkanlık geleneğine çok uygun düşüyor.

Ollanto Evo Morales gibi değil. Morales mücadele içinde yer almıştı. Ardında sosyal güçlerin temsilcileri var.

Ancak Ollanta küreselleşmeden zarar gören büyük emekçi yığınlara kendisini onların temsilcileri gibi göstermeyi başardı.

Yeni liberal politikaları sürdüren şimdiki Peru hükümetine karşı duyulan öfkeyi kendi çevresinde topluyor. Ancak Ekvator'da da Gutierrez aynı şeyi başarmış ve sonra emekçilere arkasını dönmüştü.

Eğer Ollanta seçimlerin ikinci turunu kazanırsa kendisinden hesap soracak, onu zorlayacak ve kendi bağımsız eylemlerine başlayacak bir hareket yok. Böyle bir hareket olmadığı için de Peru tarihi gösteriyor ki seçilirse kendi yolunda yürümeye başlayacak.

Öte yandan seçilmesi işçi sınıfı ve emekçiler arasındaki huzursuzluğun dışa vurulması olacak, kendine güvenlerini arttıracak ve Peru solu için yeni olanaklar yaratacak.

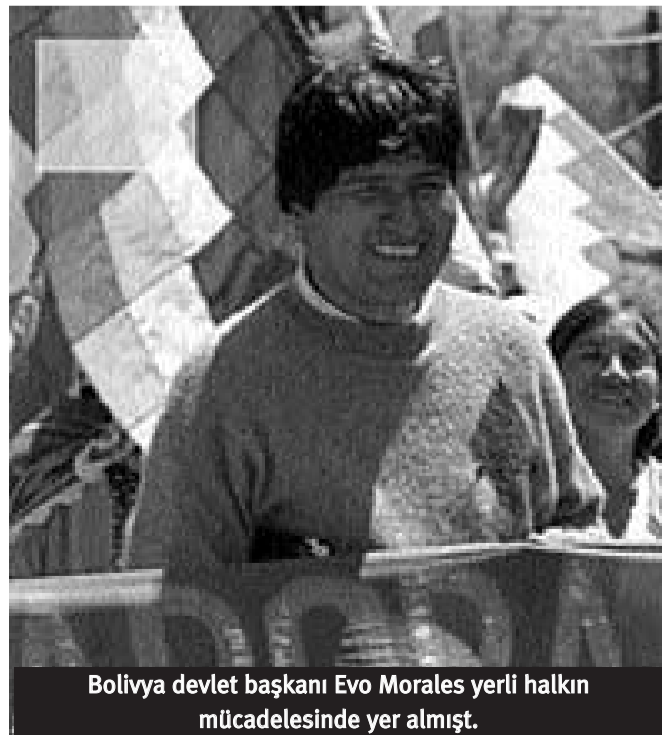
1980'lerde ciddi seçim başarıları kazanan Peru solu bugün bölünmüş durumda. Solun iki adayı son seçimlerde çok başarısızdı.

Ollanta emekçilerin öfkesinden yararlanıyor ama aslında onun başarısızlığının bir sonucu.

Mike GONZALES

Amerikan sanayisinde çalışan kaçak Latin işçiler

Bolivya devlet başkanı Evo Morales yerli halkın mücadelesinde yer almış.

Fransa

Direndiler kazandılar

İkibuçuk ay süren direnişin sonucunda işçiler ve öğrenciler Fransız hükümetini genç işçiler için çıkarmaya çalıştığı yasayı geri çekmeye zorladı.

Başbakan Villepin'in yasayı geri çektiklerini açıklaması Fransız sağ için ağır bir yenilgi.

Bu Fransız sendikaları ve öğrenci hareketi için ise tam bir zafer.

Oysa hükümet sokaktaki hareketi bölmek ve bastırma için elinden geleni yapmıştı. Buna rağmen hareket giderek güçlendi.

Sokaktaki hareket gelecek seneki başkanlık seçimine katılacak iki sağcı adayın arasının daha da açılmasına da yol açtı. Başbakanı karşı işçileri bakanı Sarkozy uzlaşmaya hazır bir lider imajı vermeye çalıştı.

Bu arada karayollarında ve demiryollarında öğrencilerin barikatlar kurmasından ve daha çok da bir genel grevden korkan patronlar Başkan Chirac'a baskı yaptılar.

Ulusal bir öğrenci koordinasyon komitesi hareketi yönetti. Komite üniversitelerden seçilen delegelerin temelinde kuruldu. KMomite her hafta sonu gelecek haftanın eylemlerini tartışmak ve koordine etmek için

toplandı.

Yeni yasa, CPE, işçi sınıfına doğrudan bir saldırıydı. Bu nedenle sendikalar da en baştan yasaya karşı çıktılar.

Genç bir işçiyi tamamen keyfi bir biçimde iki yıl içinde işten çıkarma hakkının patronlara verilecek olması sendikalar için büyük bir tehditti.

Hükümetin yasa üzerine pazarlık yapmaması tek bir çözüm bıraktı: Yasanın geri çekilmesi.

Bu yasanın geri çekilmesi AB Anayasasının reddedilmesini üzerine geldi. Şimdi hükümet önümüzdeki süreçte zor bir döneme giriyor. En ufak bir yenilberal reform büyük bir patlamayı getirebilir.

Ancak hikaye burada bitmiyor. 'Eşit haklar yasası' hala duruyor. Bu yasaya göre 14 yaşındaki çocuklar çalışabilecekler ve 15 yaşındaki çocuklar da gece işlerinde çalışabilecekler. Bu 19. yüzyıl koşullarına geri dönüş.

Öğrenci Koordinasyonu bu yasaya karşı hareketin devam etmesi gerektiğini ilan etti. CGT lideri Bernard Thibault da bu yasaya karşı mücadelesini gerektiğini açıkladı. Thibault 1 Mayıs gösterisini mücadelesinin ilk adımı olarak da ilan etti.

Diğer işçi konfederasyonu, FO'da mücadeleden yana olduklarını ilan etti. DEN önemli öğrenci örgütü UNEF öğrencilere mücadeleye devam dedi.

Başka bazı öğrenci örgütleri sene sonu sınavları yaklaşacağı için üniversitelerdeki eylemlerin bitirilmesi çağrısı yaptılar ama hükümetin yasayı geri çektiğini söylemesinden sonra işgal altındaki 84 üniversitenin 30'unda işgal devam ediyordu.

Sağda da, solda da kriz var

Fransa'da yeni iş yasasına karşı hareketten sol güçlenerek çıktı. Ancak Libération gazetesinin yaptığı bir ankete göre Fransızlar Sosyalist Parti'nin programı ile sağ partiler arasında bir fark görmüyorlar.

Hem Başkan Chirac'ın hem de Başbakan Villepin'in desteği ise %25'e düştü.

Bu ikilinin manevraları artık ayakta kalmaları zorlamakta ve Villepin Başbakanlıktan da yakında düşebilir.

Villepin'in sağdan rakibi Sarkozy bu süreçten daha güçlü çıktı ama onun da gençler arasında itibarı sızır.

Çok sayıda insan yeni liberalizme karşı bir alternatif arayışı içindeler. Önümüzdeki üniversitelerde çok iyi bir politik tartışma olanağı var. AB Anayasası'na hayır oyu komiteleri gelecek ay ulusal bir toplantı yapacaklar.

Hareket içinde radikal fikirlerden, anarşistlerden ve devrimcilerden etkilen-

miş ve politize olmuş geniş bir kesim var.

Bunlar yeni bir politik alternatif arıyorlar.

Bütün sol partiler yeni iş yasasına karşı çıktılar. Ama 2007'de Fransa'da hem Başkanlık seçimi var hem de genel seçimler var.

Sosyalist Parti'nin (SP) en öne çıkan adayı Blairici politikaları le bilinen Ségolène Royal. Eğer o SP'nin resmi adayı olursa çok sayıda SP'li partiden kopabilir.

Buna rağmen Sosyalist Parti'nin bu hareketten oldukça güçlenmiş olarak çıktığını kabul etmek gerekir.

Fransız Komünist Partisi (FKP) Sosyalist Parti ile kurduğu geleneksel ittifak ile üyeleri ve taraftarlarının daha radikal bir değişim isteği arasında sıkışmış durumda.

Harekete kesinlikle en iyi müdahale etmiş olan parti kuşkusuz LCR (Devrimci Komünist Birlik). LCR'in sözcüsü Olivier Besancenot hareket içinde çok popüler.

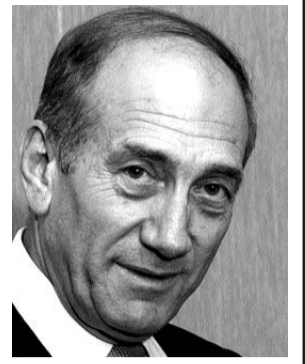
Kamuoyu araştırmaları Besancenot'un Başkanlık seçimlerinde FKP adayından daha önde olduğunu gösteriyor. Bu, FKP için tam bir kabus ama LCR için de önemli bir sınav.

Onbinlerce genç 1968'den bu yana gerçekleşen en büyük gençlik hareketini oluşturdu ve şimdi LCR sol politikaların geleceğinde çok önemli bir rol oynayabilir.

Yeni liberalizme karşı yeni bir sol partinin oluşumu LCR'in önündeki tarihi görev olarak duruyor.

Yeni iş yasasına karşı harekette bütün işçiler grev yapmadı ama önemli bir kısmı grevlere katıldı. Şimdi kazanılan bu zaferden sonra işçilerin kendilerine güveni muazzam arttı.

Chirac, Villepin ve Sarkozy "gösteriler değil hükümet kararları verir" diyorlardı. Sonuç yanlış olduklarını gösterdi. Kararı göstericiler verdi. Şimdi biliyoruz ki birleşirsek kazanabiliriz.

Ehud Olmert

İsrail seçimi
"Sonuç yine bir kasap"

Ariel Şaron'un Likud partisinden ayrılarak kurduğu Kadima Partisi'nin başına, Şaron'un komaya girmesinin ardından geçen Ehud Olmert İsrail'deki seçimlerde, "zafer" elde etti.

Ariel Şaron gibi bir siyonist olan Ehud Olmert, 1945'te, siyonist İrgun örgütünün kurucusunun oğlu olarak dünyaya geldi. İlk kez, 1973 yılında Likud Partisi'nin milletvekili olarak İsrail parlamentosuna girdi. Yolsuzlukla mücadele sözü veren Olmert hakkında 2 milyon 700 bin dolarlık yolsuzluk iddiaları gündeme geldi.

1993 yılında ise, Kudüs Belediye Başkanı seçildi. "Kudüs'ün Yahudi halkının bölünmez ve daimi başkenti" olduğunu söyleyen Olmert, Yahudi yerleşimlerini teşvik etti, binlerce Filistinlinin evinin yıkım emrini verdi.

Olmert, son seçimlere, şimdi komada olan Ariel Şaron'un, Likud'dan ayrılarak kurduğu Kadima Partisi'nin başında girdi. İsrail seçimlerinde Kadima, 120 sandanyenin 28'ini kazanarak birinci parti oldu. Ehud Olmert de, seçim zaferini Kudüs'teki kutsal Ağlama Duvarı'na giderek kutladı ve ilk yaptığı konuşmada, 2010 yılına dek İsrail'in kalıcı sınırlarını belirleyeceğini söyledi. Açıkladığı plan kimilerince barış planı ve Şaron'un son dönemde başlattığı "barış adamı" misyonu-nu Olmert'in devraldığını söylüyorlar.

Elbette bu bir yalan. Plana göre; İsrail Batı Şeria'nın bazı bölgelerinden çekiliyor ama en kalabalık Filistin yerleşim bölgelerini işgal ediyor. Böylece, Filistinlileri göçe veya gettolarda yaşamaya mahkum etmeyi planlıyorlar.

ABD ordusundan firarlar artıyor

2003 yılında başlayan işgal, gün geçtikçe Irak'taki direniş duvarından sekerken, ABD'nin kendi evinde de savaş karşıtları güçleniyor. İşgal başladığından bu yana, 9000 Amerikan askeri ordudan firar etti. Yaklaşık 400 kadar askerin ise Kanada'da olduğu tahmin ediliyor.

Ordudan firar eden askerlerin bir kısmı da savaş karşıtı harekete katılarak konuşmalar yapıyorlar. Savaşmayı reddeden askerlerin temsilcisi Jeffrey House, ordudan firarların gittikçe arttığını belirtiyor.

Mart ayı başında da, 38 yıl önce Vietnam Savaşı sırasında askerden firar edip Kanada'ya sığınan bir asker, daha önce defalarca geçtiği sınırda tutuklandı. House, yıllardır sorun yaşamayan askerlerin sınırda tutuklanmaya başladığını ve bunun şimdiki askerler üzerinde baskı kurmak amacıyla yapıldığını söylüyor.

Fransa'da öğrenciler ve işçiler tarihi bir zafer kazandılar ve mücadeleye devam ediyorlar. Fransa'da yeni liberal politikalara karşı yeni bir sol partinin kurulması için tarihi bir fırsat var

“Sorunun çözümü”

Diyarbakır'da başlayan ve ardından önce bölgeye sonra da İstanbul ve diğer kentlere yayılan olaylar ırkçı ve milliyetçilerin saldırganlaşmasına yol açarken "Kürtler Türk milliyetçiliğinin yaygınlaşmasına yol açıyor" yorumları hakim olmaya başladı.

Basında ki ırkçılığa kadar varan milliyetçi saldırganlık ise birçoklarına acaba daha karanlık bir döneme mi giriyoruz yorumları yaptırdı.

Bütün bu kargaşanın ortasında Başbakan "silah bırakın gelin masaya oturalım" çağrısı yaptı.

Recep Tayyip Erdoğan'ın bu çağrısı açık ki devletin çeşitli kurumlarından bağımsız bir tutum değil. Yani devlet bir biçimde masaya oturmak istiyor.

Başbakan'ın çağrısı PKK'ye mi yoksa DTP'ye mi tartışmaları yapılrken Başbakanlık çağrının DTP'ye olduğunu ilan ett ama herkes biliyor ki DTP silahlı bir örgüt değil ve dolayısıyla silah bırakması mümkün değil. Zaten Başbakan'ın çağrısına DTP eş başkanları derhal olumlu yanıt verdiler. İki eş başkan, Aysel Tuğluk ve Ahmet Türk Başbakan'ın çağrısını "barış süreci açısından olumlu bulduklarını" söyledikten sonra "çözüm gündemde" dediler.

DTP eş başkanları bu kez yazılı bir biçimde Başbakan ile görüşmek istediklerini ilettiklerini de açıkladılar.

Aslında Başbakan'ın çağrısını DTP bir süre önce yapmıştı. Ne var ki o vakit DTP'nin çağrısını hem hükümet hem de basın

görmemezlikten gelmişlerdi.

Ei başkanların bir süredir yaptıkları açıklamaları üst üste koyduğumuzda ortaya şu manzara çıkıyor: DTP ve PKK aynı zemine basıyor. DTP, PKK'ye silah bırak çağrısı yapıyor. DTP biz "barışçı çözüm için varız" diyor.

DTP yetkilileri parti kurulduğundan beri ısrarla bu çağrılarını yapmasına rağmen basın bunları her defasında görmemezlikten geliyor ve sonra bir süre önce DTP'nin yaptığı çağrıyla çeşitli köşe yazarları kendi düşünceleriniymiş gibi öne sürüyorlar.

Kürt sorununda çözümün ucu uzun ve karanlık bir tünelin ucundan göründü. Artık herkes bir çözümün gerekliliğine inanıyor. Çözüm açık ki barış ile mümkündür. Hem savaşım hem de çözüm elde etmek mümkün değil. Kürt sorununu kimse Kürtleri topyekun imha ederek çözmeyeceğini biliyor. Kürtler ise ne kadar hızla barışa doğru adım atılırsa o kadar yararlı olur diye düşünüyorlar. Bu iki tutum bir çözümün uzaktan görüldüğünün göstergeleri.

Bilindiği gibi, barış süreci aslında Öcalan Türkiye'de mahkeme önüne çıktığında başladı. Öcalan o vakit barış için elini uzattı. Tereddütsüz bir biçimde bunu yaptı. Ne var ki onun uzattığı eli tutabilecek bir karşı el yoktu. O günün hükümeti milliyetçi "solcu" DSP, faşist MHP ve ANAP'tan oluşuyordu ve bu üçlünün Öcalan'ın barış çağrısına cesur bir biçimde

olumlu yanıt vermesi, bunu açıkça ifade etmesi mümkün değildi. Ne var ki Kürt hareketi soldan gelen bütün ağır ve çok zaman seviyesiz eleştirilere rağmen barıştan yana tutum aldı. Bunun ardından savaş hemen hemen durdu. Ardından hükümet değişti. AKP büyük çoğunlukla hükümet kurdu. Ama gene uzatılan barış eli tutulmadı. Sonra bir grup aydınının imzaladığı bildiri çıktı. Yavaştan gene başlayan çatışmalar karşısında kuşkularını dile getiren aydınlar PKK'den silah bırakmasını talep ediyorlardı. Kürt hareketi bu çağrıya da olumlu yanıt verdi. Ateşkes ilan etti ama

Beylik sapanı ile atış yapan bir polis

olumlu yanıt vermesi, bunu açıkça ifade etmesi mümkün değildi. Ne var ki Kürt hareketi soldan gelen bütün ağır ve çok zaman seviyesiz eleştirilere rağmen barıştan yana tutum aldı. Bunun ardından savaş hemen hemen durdu.

Ardından hükümet değişti. AKP büyük çoğunlukla hükümet kurdu. Ama gene uzatılan barış eli tutulmadı. Sonra bir grup aydınının imzaladığı bildiri çıktı. Yavaştan gene başlayan çatışmalar karşısında kuşkularını dile getiren aydınlar PKK'den silah bırakmasını talep ediyorlardı. Kürt hareketi bu çağrıya da olumlu yanıt verdi. Ateşkes ilan etti ama

olumlu yanıt vermesi, bunu açıkça ifade etmesi mümkün değildi. Ne var ki Kürt hareketi soldan gelen bütün ağır ve çok zaman seviyesiz eleştirilere rağmen barıştan yana tutum aldı. Bunun ardından savaş hemen hemen durdu.

Ardından hükümet değişti. AKP büyük çoğunlukla hükümet kurdu. Ama gene uzatılan barış eli tutulmadı. Sonra bir grup aydınının imzaladığı bildiri çıktı. Yavaştan gene başlayan çatışmalar karşısında kuşkularını dile getiren aydınlar PKK'den silah bırakmasını talep ediyorlardı. Kürt hareketi bu çağrıya da olumlu yanıt verdi. Ateşkes ilan etti ama

Ardından hükümet değişti. AKP büyük çoğunlukla hükümet kurdu. Ama gene uzatılan barış eli tutulmadı. Sonra bir grup aydınının imzaladığı bildiri çıktı. Yavaştan gene başlayan çatışmalar karşısında kuşkularını dile getiren aydınlar PKK'den silah bırakmasını talep ediyorlardı. Kürt hareketi bu çağrıya da olumlu yanıt verdi. Ateşkes ilan etti ama

Ardından hükümet değişti. AKP büyük çoğunlukla hükümet kurdu. Ama gene uzatılan barış eli tutulmadı. Sonra bir grup aydınının imzaladığı bildiri çıktı. Yavaştan gene başlayan çatışmalar karşısında kuşkularını dile getiren aydınlar PKK'den silah bırakmasını talep ediyorlardı. Kürt hareketi bu çağrıya da olumlu yanıt verdi. Ateşkes ilan etti ama

Ardından hükümet değişti. AKP büyük çoğunlukla hükümet kurdu. Ama gene uzatılan barış eli tutulmadı. Sonra bir grup aydınının imzaladığı bildiri çıktı. Yavaştan gene başlayan çatışmalar karşısında kuşkularını dile getiren aydınlar PKK'den silah bırakmasını talep ediyorlardı. Kürt hareketi bu çağrıya da olumlu yanıt verdi. Ateşkes ilan etti ama

olumlu yanıt vermesi, bunu açıkça ifade etmesi mümkün değildi. Ne var ki Kürt hareketi soldan gelen bütün ağır ve çok zaman seviyesiz eleştirilere rağmen barıştan yana tutum aldı. Bunun ardından savaş hemen hemen durdu. Ardından hükümet değişti. AKP büyük çoğunlukla hükümet kurdu. Ama gene uzatılan barış eli tutulmadı. Sonra bir grup aydınının imzaladığı bildiri çıktı. Yavaştan gene başlayan çatışmalar karşısında kuşkularını dile getiren aydınlar PKK'den silah bırakmasını talep ediyorlardı. Kürt hareketi bu çağrıya da olumlu yanıt verdi. Ateşkes ilan etti ama

olumlu yanıt vermesi, bunu açıkça ifade etmesi mümkün değildi. Ne var ki Kürt hareketi soldan gelen bütün ağır ve çok zaman seviyesiz eleştirilere rağmen barıştan yana tutum aldı. Bunun ardından savaş hemen hemen durdu. Ardından hükümet değişti. AKP büyük çoğunlukla hükümet kurdu. Ama gene uzatılan barış eli tutulmadı. Sonra bir grup aydınının imzaladığı bildiri çıktı. Yavaştan gene başlayan çatışmalar karşısında kuşkularını dile getiren aydınlar PKK'den silah bırakmasını talep ediyorlardı. Kürt hareketi bu çağrıya da olumlu yanıt verdi. Ateşkes ilan etti ama

olumlu yanıt vermesi, bunu açıkça ifade etmesi mümkün değildi. Ne var ki Kürt hareketi soldan gelen bütün ağır ve çok zaman seviyesiz eleştirilere rağmen barıştan yana tutum aldı. Bunun ardından savaş hemen hemen durdu. Ardından hükümet değişti. AKP büyük çoğunlukla hükümet kurdu. Ama gene uzatılan barış eli tutulmadı. Sonra bir grup aydınının imzaladığı bildiri çıktı. Yavaştan gene başlayan çatışmalar karşısında kuşkularını dile getiren aydınlar PKK'den silah bırakmasını talep ediyorlardı. Kürt hareketi bu çağrıya da olumlu yanıt verdi. Ateşkes ilan etti ama

olumlu yanıt vermesi, bunu açıkça ifade etmesi mümkün değildi. Ne var ki Kürt hareketi soldan gelen bütün ağır ve çok zaman seviyesiz eleştirilere rağmen barıştan yana tutum aldı. Bunun ardından savaş hemen hemen durdu. Ardından hükümet değişti. AKP büyük çoğunlukla hükümet kurdu. Ama gene uzatılan barış eli tutulmadı. Sonra bir grup aydınının imzaladığı bildiri çıktı. Yavaştan gene başlayan çatışmalar karşısında kuşkularını dile getiren aydınlar PKK'den silah bırakmasını talep ediyorlardı. Kürt hareketi bu çağrıya da olumlu yanıt verdi. Ateşkes ilan etti ama

olumlu yanıt vermesi, bunu açıkça ifade etmesi mümkün değildi. Ne var ki Kürt hareketi soldan gelen bütün ağır ve çok zaman seviyesiz eleştirilere rağmen barıştan yana tutum aldı. Bunun ardından savaş hemen hemen durdu. Ardından hükümet değişti. AKP büyük çoğunlukla hükümet kurdu. Ama gene uzatılan barış eli tutulmadı. Sonra bir grup aydınının imzaladığı bildiri çıktı. Yavaştan gene başlayan çatışmalar karşısında kuşkularını dile getiren aydınlar PKK'den silah bırakmasını talep ediyorlardı. Kürt hareketi bu çağrıya da olumlu yanıt verdi. Ateşkes ilan etti ama

olumlu yanıt vermesi, bunu açıkça ifade etmesi mümkün değildi. Ne var ki Kürt hareketi soldan gelen bütün ağır ve çok zaman seviyesiz eleştirilere rağmen barıştan yana tutum aldı. Bunun ardından savaş hemen hemen durdu. Ardından hükümet değişti. AKP büyük çoğunlukla hükümet kurdu. Ama gene uzatılan barış eli tutulmadı. Sonra bir grup aydınının imzaladığı bildiri çıktı. Yavaştan gene başlayan çatışmalar karşısında kuşkularını dile getiren aydınlar PKK'den silah bırakmasını talep ediyorlardı. Kürt hareketi bu çağrıya da olumlu yanıt verdi. Ateşkes ilan etti ama

olumlu yanıt vermesi, bunu açıkça ifade etmesi mümkün değildi. Ne var ki Kürt hareketi soldan gelen bütün ağır ve çok zaman seviyesiz eleştirilere rağmen barıştan yana tutum aldı. Bunun ardından savaş hemen hemen durdu. Ardından hükümet değişti. AKP büyük çoğunlukla hükümet kurdu. Ama gene uzatılan barış eli tutulmadı. Sonra bir grup aydınının imzaladığı bildiri çıktı. Yavaştan gene başlayan çatışmalar karşısında kuşkularını dile getiren aydınlar PKK'den silah bırakmasını talep ediyorlardı. Kürt hareketi bu çağrıya da olumlu yanıt verdi. Ateşkes ilan etti ama

Kürtleri kim temsil etmeli?

Çözüme doğru yaklaşıldığının bir önemli göstergesi de Kürtleri kimin temsil edeceğinde çıkan anlaşmazlıktır.

Doğrusu Kürtleri kimin temsil edeceği bir biçimde önemli, bir biçimde ise tamamen önemsiz bir sorundur.

Önce Kürt sorununu kimin, hangi örgütlenmenin gündeme çıkardığını ve e gündemde kalmasını sağladığına bakmak

gerekir. Bu hangi örgütlenme ise açık ki temsil yetkisi de ona aittir.

Örneğin İrlanda sorununda kimse IRA ve onun yasalkolu olan Sinn Fein dışında temsilci aramadı.

Türkiye'de ise yoğun bir arayış çabası var. Oysa temsilci belli. Sorun onunla hangi şartlarda masaya oturulacağını saptamaktır. Bu noktada silahlı mücadele bir engel değildir. Çünkü masaya oturan, oturacak olanın silahlı

mücadeleyi bırakmış olması zaten doğal olandır. Bir yandan savaşım, öte yandan masada barış görüşmeleri yapılamaz. O vakit sorun koşulu saptamaktır ve yavaş yavaş bu noktaya doğru ilerlenmektedir.

Bugün Kürt hareketi barışın, silah bırakmanın gereğini ve önemini her fırsatta vurguluyor.

Soldan bazıları ise basının önde gelen köie yazarları ile birlikte

olumlu yanıt vermesi, bunu açıkça ifade etmesi mümkün değildi. Ne var ki Kürt hareketi soldan gelen bütün ağır ve çok zaman seviyesiz eleştirilere rağmen barıştan yana tutum aldı. Bunun ardından savaş hemen hemen durdu. Ardından hükümet değişti. AKP büyük çoğunlukla hükümet kurdu. Ama gene uzatılan barış eli tutulmadı. Sonra bir grup aydınının imzaladığı bildiri çıktı. Yavaştan gene başlayan çatışmalar karşısında kuşkularını dile getiren aydınlar PKK'den silah bırakmasını talep ediyorlardı. Kürt hareketi bu çağrıya da olumlu yanıt verdi. Ateşkes ilan etti ama

olumlu yanıt vermesi, bunu açıkça ifade etmesi mümkün değildi. Ne var ki Kürt hareketi soldan gelen bütün ağır ve çok zaman seviyesiz eleştirilere rağmen barıştan yana tutum aldı. Bunun ardından savaş hemen hemen durdu. Ardından hükümet değişti. AKP büyük çoğunlukla hükümet kurdu. Ama gene uzatılan barış eli tutulmadı. Sonra bir grup aydınının imzaladığı bildiri çıktı. Yavaştan gene başlayan çatışmalar karşısında kuşkularını dile getiren aydınlar PKK'den silah bırakmasını talep ediyorlardı. Kürt hareketi bu çağrıya da olumlu yanıt verdi. Ateşkes ilan etti ama

gündemde”

Zaman zaman ortaya çıkarak taraftarlarına "sakin olun" çağrısı yapan MHP lideri Bahçeli ise aynen Türkeş gibi her "sakin olun" dediğinde aslında saldırın diyor. Türkeş'de ne zaman "sakin olun" dese faşistler yaygın bir biçimde saldırırlardı. Bugün de aynı şeyi yaşıyoruz.

Gazeteler ve televizyon kanalları ise ellerinden geldiğince bu "linç" olaylarını abartıyor. Öyle bir hava yaratılıyor ki sanki sokaktaki herkes milliyetçi ve milliyetçi olmayanlara yaşam hakkı yok.

Basın bir taraftan bunu kışkırtıyor ama her defasında Kürt bölgesinde bu tür olaylara karşı bir tepki oluştuğunda da ne kadar tehlikeli bir iş yaptığını görüyor. Hemen hemen her faşist, milliyetçi "linç" olayı Kürt bölgesinde büyük bir tepki ile cevabını alıyor ve bu sürecin giderek bütün ülke çapında bir Türk-Kürt çatışmasına dönüşme

olasılığı ortaya çıkıyor.

Ancak basının milliyetçi kalemleri de biliyor ki bu en tehlikeli, en altından kalkılmayacak senaryodur. Milliyetçiler işte bu ikilem içinde savrulup duruyorlar.

Başbakan ikinci kere cesur çıkışlar yaptı. Ancak devam edemiyor. Çıkıp tüm topluma barışın önemini, yararlarını anlatamıyor. Toplumun büyük çoğunluğunun barışta yana desteğini harekete geçiremiyor. Bu nedenle her milliyetçi dalgalanma karşısında geri adım atıyor ve milliyetçiliğin derinliklerine sivruluyor.

Oysa günümüz cesur olma günü. Çıkıp cesurca barışı savunma günüdür. DTP yetkilileri bunu cesurca yapıyorlar. Hem hareketlerine sahip çıkıyorlar, hem her türden milliyetçiliğe cevap veriyorlar hem de silah bırakmayı, siyasi çözümü savunuyorlar. Onların bu çabasına cevap vermek gerekir.

Türk milliyetçiliğine soldan destek

Türk milliyetçiliğinin en önemli desteklerinden birisi soldaki milliyetçiliktir.

Soldaki milliyetçilik gerçek milliyetçilik için adeta mikrobik bir ortam yaratıyor. Bu mikrobik ortam da milliyetçiliğin gelişmesi daha kolay, daha hızlı oluyor.

Özelleştirmeye yabancı sermaye açısından karşı çıkanlar, "bu vatan bizim" diyenler Kürt hareketine karşı çıkan gerçek milliyetçiliğe dolaylı ve bazen de doğrudan hizmet ediyorlar.

Yurtseverlik, vatan gibi kavramlar bütünüyle burjuva kavramlardır ve bu nedenle Türk milliyetçilerinin kullandıkları malzemelerdir. Soldan da aynı kavramlar kullanılmaya çalışıldığında sol zayıflatılıyor. Adeta mikroba karşı korunaksız hale geliyor.

Bir de basında yerleşmiş olan solcular var. Her fırsatta kendilerini tarfsız gibi fösteren ama Türk tarafında yer alanlar var. Bunlar bir

yandan sol milliyetçiliği körüklerken diğer yandan da sağ milliyetçiliğin ekmeğine yağ sürüyorlar.

Türk milliyetçiliği ile Kürt milliyetçiliği arasındaki farkı göremiyorlar. Türk milliyetçiliği hakim olandır. Saldırgan olandır. Kürt milliyetçiliği ise ezilip yok edilmeye çalışılan bir olguyu korumaya çalışıyor. Kürt sorunu varsa doğal olarak Kürt milliyetçiliği vardır.

Türk olanlar Kürt milliyetçiliğine karşı kendi milliyetçiliklerine karşı, yani Türk milliyetçiliğine karşı tutum almalıdırlar. Türk milliyetçiliği ne kadar zayıflarsa, ne kadar etkisini kaybederse Kürt kimliğinin tanınması o kadar mesafe kateder ve dolayısıyla Kürt milliyetçiliği giderek gereksiz hale gelir.

Kürt milliyetçiliği ile Türk milliyetçiliğini eşitlediğinizde Kürt sorununu reddedersiniz. Çünkü sorun Türk milliyetçiliği mi yoksa İtalyan milliyetçiliği mi? gibi bir durum değildir. Öyle olsa hem Türk

hem de İtalyan milliyetçiliğini reddedebilirsiniz. Ama Bu durumda bile bir Türk olarak asıl görev Türk milliyetçiliğine karşı durmaktır. Ne var ki Türkiye'de basının sol yazarları arasında Kürt milliyetçiliği ile Türk milliyetçiliğine eşitleme eğilimi giderek güç kazanmaktadır.

Bu arada unutmamak gerekir ki kısa süre önce olağanüstü hal yönetimi Kürt ırkçılığından bahsediyordu ve Kürt hareketini böyle suçluyordu. Kürt milliyetçiliğine karşı tutum alan Türk yazarlar bu tutumu onaylayan bir pozisyona düşüyorlar ki doğrusu bu hiç de hayırlı bir tutum değil.

İrkçılık bir ırkın diğerleri üzerindeki üstünlüğünü savunmaktır. Kürtler kendi üstünlüklerini savunmuyorlar, onlar üzerlerindeki üstünlük kurmaya çalışan bir ulusun baskısından kurtulmaya çalışıyorlar. Kendi dillerini kullanabilmek, kendi kimlikleri ile özgürce yaşamak istiyorlar. Aynen Katalanlar, iskoçlar, İrlandalılar, Basklılar, Brötanlar, Frisler vs gibi.

GÖRÜŞ

"Batı'da sol'un sıkıntısı"!?

"Sol batıda zayıflıyor, buna karşılık üçüncü dünya ülkelerinde ise yavaş yavaş gelişme kaydediyor. Batı'da sol'un sıkıntısı nereden kaynaklanıyor... özgürlükçü sol tavır neden topluma yansımıyor?" Bu soru, iki ay önce, gazetemizin yazarlarından Yıldız Önen ile Birgün gazetesinin yaptığı, sosyal forumlarla ilgili bir söyleşide sorulmuştu.

Sorunun yansıttığı yaklaşım milliyetçilikten mi kaynaklanıyor, bilgisizlikten mi, ilgisizlikten mi, artık bilemez oldum! Sol Batı'da zayıflıyormuş! Özgürlükçü sol tavır topluma yansımıyormuş! Bu yaygın görüşlerle her karşılaştığımda, 'paralel evrenler' teorisine inanmaya başladığımı hissediyorum, benim yaşadığım evren ile bu görüşlerin kaynağı olan evren aynı olamaz çünkü.

Sosyalist İşçi gazetesi ta 2000 yılından beri, başta Batı olmak üzere, tüm dünyada yeni bir hareketin, yeni bir solun yükselmekte olduğunu, kamuoyunun ve geniş kitlelerin sola kaydığını, güçler dengesinin egemen sınıflardan değil bizden yana değişmekte olduğunu anlatıyor. Ama Türkiye'de çok moda olan üçüncü dünyacı bir gözlük var ki, o gözlükle bakınca, Batı'da her şey gül pembe, işçi sınıfı satın alınmış ve memnun, toplum hareketsiz ve uykulu görünüyor, mücadele ise hiç görünmüyor.

Belli ki, tartışarak, anlatmaya çalışarak, yazarak bu konuda görüş birliğine varmak mümkün değil. Ama mücadelenin bugün ulaştığı düzeyin belki de gözlüklere rağmen görünür olmaya başlayabileceğini umuyorum.

İki hafta kadar önce, aynı gün, İngiltere'de 10'dan fazla sendikann ortak eylemiyle 1,5 milyon kamu çalışanı greve çıkarken, Fransa'da 3 milyona yakın işçi ve öğrenci sokaklara döküldü.

İngiltere'de hükümet emeklilik yaşını yükseltmek istiyor, onyıllardır sigorta ödeyen işçilerin bu paraya hak kazanmak için beş yıl daha fazla çalışmalarını sağlamaya çalışıyor. Yeni yasayı geçen sene çıkarmaya çalışan hükümet grev tehdidi karşısında geri adım atmak zorunda kalmıştı. Bu sene yasayı tekrar gündeme getirdi ve grevle karşılaştı: 1926 genel grevinden bu yana en büyük grev ve İngiltere tarihinde en çok kadın işçinin yer aldığı grev. Sendikalar 25-27 Nisan'da yerel grevler, 3-4 Mayıs'ta yine genel grev planlanmış durumdadır. 4 Mayıs'ta ülke çapında belediye seçimleri olduğu düşünülürse, Blair hükümetinin hem uygulamak istediği neoliberal siyasetin açısından, hem de seçim sandığında müthiş bir darbe yemek üzere olduğu çok açık.

Fransa'da ise, gençlerin ilk girdikleri işte iki yıl boyunca tüm haklarını ellerinden alan yasaya karşı önce öğrenciler, sonra da sendikalar harekete geçti. Yasaya karşı hareket liseli, üniversiteli ve sendikalıları bir araya getirip öyle bir düzeye ulaştı ki, hükümet yasayı geri çekmek zorunda kaldı. Ve bu çarpıcı zafer, AB anayasasının reddedilmesinin ardından, Fransız egemen sınıfının yediği ikinci sarsıcı darbe oldu.

Bütün bunlar, önce, 2000'den bu yana değişmekte olan güçler dengesinin ve genel havanın her şeyi nasıl etkilediğini gösteriyor. İkincisi, bu havanın etkisiyle, örgütlü işçi sınıfının nihayet silkinmeye başladığını, hareketin içinde yerini almaya, hareketin belkemiğini oluşturmaya başladığını gösteriyor.

"Batı'da sol'un sıkıntısı nereden kaynaklanıyor?" diye anlamsızca hayıflanmak yerine, Ankaralı yoldaşımız Kemal'in e-posta mesajında dediği gibi düşünmek gerek:

"Günlerdir yasaya karşı direnen öğrenciler ve işçiler büyük bir zafer kazandı. Ardarda ikinci hezimete karşılaşan Fransız egemen sınıfının işi şimdi daha zor. Kendine güvenen bir kitle hareketi önünde ne kadar da çaresizler. Onların çaresizliği, bizim umudumuz artıyor"

Roni Margulies

Fransa 1968

Hala korkudan titretiyor

Ian BIRCHALL

Fransa'da öğrenciler üniversite ve liseleri işgal edip sokaklara çıktıklarında ve polisin copları ve biber gazları ile karşılaştıklarında herkes haklı olarak "yeni bir 68' mi" diye sormaya başladı.

Bu soruya cevap vermeden önce 1968'de ne olduğunu hatırlamak gerekiyor. Basın bize 1968'in "öğrenci ayaklanmaları" olduğunu anlatıyor ama bu tam anlamı gerçeğin çarpıtılması.

Evet büyük, yığınsal öğrenci gösterileri ve işgalleri oldu. Ama bu tür eylemler birçok başka ülkede de oldu. Fransa'da diğerlerinden çok farklı olarak gerçekleşen genel grevdi.

Genel grev üç hafta sürdü ve 10 milyon işçi bu genel greve katıldı. (1968 Fransa genel grevi bugüne kadar tarihin gördüğü en büyük genel grevdir.)

İşçiler her yerde marksizmin en temel gerçeğini doğrulamaktalar: İşçilerin emeği toplumun yaşaması için gerekli olan hizmetleri ve malları üretmektedir ve onların emeği olmadan toplum çalışmaz.

Bütün üretim felç olur. Eğer elektrik lambaları yanıyor bu enerji santrallerinde çalışan işçiler sayesinde. İşçiler zaman zaman bu üretimi kendi güçlerini göstermek için kesebilirler.

Fransa'da fabrikalar sendika komitelerinin önderliğinde işgal edildiler. Bazı yerlerde yöneticiler odalarına hapsedildiler ve grev komitesinden izin almadan tuvalete bile gitmelerine izin verilmedi.

İşçiler patronlar Enternasyonal söylemeyi öğrensini diye fabrikalara teypler getirdiler.

Fransa'nın Batısında Nantes kentinde bütün şehir bir sendika komitesi tarafından yönetiliyordu. Kârları engellemek için komite fiyatları kontrol ediyor, gıda ihtiyacını karşılamak için yerel köylülerle anlaşmalar imzalıyor. Komite şehre gelen yolların üzerine barikatlar kurmuştu.

1968 genel grevi işçi sınıfının gücünü gösteren çarpıcı bir olaydı.

Kapitalizmin entelektüelleri sistemin bütün sorunlarını çözdüğünü ve sınıf savaşının artık bittiğini anlatıyorlardı. Birçok solcu bile bu hattı benimsemişti.

Birkaç haftalık işçi mücadelesi bu iddianın tam bir yalan olduğunu gösterdi.

1968'in anısını gölgelemek için yapılan herşeye rağmen 68 deneyi egemen sınıfı hala korkudan ürpertiyor.

1968'in en güzel taraflarından birisi de beklenmedik bir biçimde başlamasıydı. Tam istihdam sayesinde işçi sınıfının devrimci potansiyelini kaybettiği iddiası genel kabul görmüş ve tüketim çılgınlığı ortalığı sarımsı.

"Artık kitle hareketi olamaz" deniyordu.

Uluslararası sermayenin önde gelen yayınlarından Economist dergisi 1968 Mayıs ayında Fransa

toplumu üzerine bir araştırma yayınlamıştı. Bu araştırmaya göre Fransızların yaşam standartları İngilizleri geçmişti ve Fransız sendikaları umutsuz bir biçimde zayıftı.

1968 Nisan ayında Paris'e giden bir İngiliz sosyalistine Fransız öğrenciler İngiltere'deki Vietnam Savaşı'na karşı gösterilere hayranlık duyduklarını anlatıyorlardı. Mart ayında Londra'da ABD konsolosluğunun önünde 30 bin gösterici toplanmıştı. Birkaç hafta sonra Paris sokaklarında ki gösterilere milyonlar katılıyordu.

Hareket büyüyor

Öğrenci hareketi olayları tetikledi. Huzursuzluk Fransız üniversitelerinde bir süredir kaynıyordu. ABD'nin Vietnam Savaşı'na karşı muhalefet büyüyordu.

Öğrencilerin Fransa'daki gelişmelere ilişkin de sorunları vardı. Devlet Başkanı General Charles de Gaulle Fransız eğitimi hızla geliştirerek Fransa'yı modernleştirmek istiyordu ama bunu en ucuz bir biçimde yapmak istiyordu.

Fakülteler, kütüphaneler anfiler tıka basa doluydu. Öğrenciler eskimiş kurullarla sarılmışlardı. Erkek öğrenciler yurtlarda kız öğrencileri ziyaret edemiyorlardı.

Öğrenci hareketine hükümet Sorbonne Üniversitesini kapatarak yanıt verdi. Ama polis göz yaşartıcı bombalar ve copla öğrencileri üniversiteden çıkarmaya çalıştığında bunu başaramadı.

Bir inşaat işçisi öğrencilere yollardaki parke taşlarını sökerek barikatlar kurmayı öğretti.

Öğrenciler bütün bir gece direndiler. İşte bu direniş herşeyi değiştirdi.

Öğrencilerin talepleri çok önemliydi: Büyük olasılıkla çok az Fransız işçisi "öğrenciler için daha fazla seks" sloganının

önemli bir toplumsal adalet sloganı olduğunu düşünürdü. Ama öğrencilerin önde gelen sloganlarından birisi de buydu.

Ama öğrenciler direnişi ve mücadeleyi öğrencilerin kazanması işçiler için önemli bir ders oldu: Direnmek ve kazanmak mümkündür.

Fransız sendikalarının bürokratları (Fransa'da 3 işçi sendikası konfederasyonu vardı) bir günlük bir genel grev ilan ederek işçileri yatırtmaya ve yeniden kontrolü ele geçirmeye çalıştılar.

Ne var ki Paris'teki muazzam büyük gösteri tam tersi bir etki yarattı. Milyonlarca işçinin kendine güveni sıçrayarak artmıştı.

Gösterinin ertesi günü nantes kentinde bir uçak fabrikasında bir sendika toplantısı yapıldı.

Sendika şubesinde 3 devrimci vardı. Yıllardır militan eylemler öneriyorlardı fakat önerileri reddediyorlardı. Bu defa işçiler onları dinlediler. Fabrikanın süresiz işgali başladı.

Bu işgal basına çok az yansımasına rağmen tam bir ilham kaynağı oldu. Birkaç hafta içinde bütün Fransa'da fabrikalar ve işyerleri işgal edilmeye başlandı.

Bütün bunlar bugün yeniden olabilir mi? Politikada kısa dönemli öngörülerde bulunmak saçma olabilir ama bugün genel bir mücadelenin yaygınlaşması olanağı 1968'den daha fazladır. 1968'de hareketin yükselmesine neden olan etkenler bastırılmışlardı.

Geçen sene öncede Avrupa Birliği Anayasası'na hayır oyunun kazandığını gördük, ardından sonbaharda yaygın ayaklanmaları yaşadık ve son olarak da yeni iş yasasına karşı mücadeleler geldi.

1968'de tam bir istihdam vardı. İşsizlik hemen hemen yoktu. Şimdi işsizlik bir süredir yüzde 10'lar civarında.

İşçiler ve öğrenciler sağcı poli-

tikacılar Sarkozy ve Villepin'in esas olarak Fransız toplumunun sorunlarını çözmek yerine başkanlık hayalleri kurduklarını iyi biliyorlar.

1968'da göçmen işçiler önemli bir rol oynadılar ama üzerlerinde ağır bir baskı vardı ve ülkeden kovulma tehdidi altındaydılar.

Şimdi ise işsizlik ve polis baskısı ile karşı karşıya olan Kuzey Afrika kökenli gençler arasında muazzam bir öfke var.

Ayrıca solun önemli bir kısmının kendilerini anlamadığını, dinlerine saygı göstermediğini ve özellikle de liseli öğrencilerin türban takabilme hakkına saygı göstermediğini görüyorlar.

1968'de Fransız solunun çok önemli bir kısmı Rusya'yı sosyalizmden anladıklarının modeli olarak görüyordu. Buna karşı çıkan küçük azınlığın da önemli bir kısmı Rusya'yı Mao'nun Çin'i ile değiştiriyordu.

Şimdi ise genç insanların çok önemli bir kısmı anti-kapitalist hareketten etkileniyor.

Sınıfın gücü

Önümüzdeki haftalarda ne olursa olsun öfke dinmeyecek. Ayaklanma devam edecek ve kendisine yeni biçimler bulacak.

1968 hareketi sonunda yenilgiye uğratılmıştı ama bu egemen sınıfın güçlü olmasından olmamıştı. Mayısın sonunda de Gaulle Paris'ten kaçmış ve Almanya'da ordu komutanları ile toplantı yapıyordu.

Referandum yapmak istediğinde işçi sınıfının gücü ile karşılaşmıştı: Hiç bir matbaanın işçisi referandum oy pusulalarını basmayı kabul etmiyordu.

Fransa'da eski düzeni kurtaran kağıt üzerinde kapitalizmi ile devrimle devirmeyi hedefleyen Fransız Komünist Partisi (FKP) idi.

FKP'nin 5 milyon oyu vardı en büyük işçi sendikası, CGT'yi kontrol ediyordu. Binlerce kararlı ve inançlı işçi sınıfı aktivisti

vardı.

Bütünüyle Rusya'ya ve aynı ölçüde de kendi parlamenter başarısına bağlıydı.

FKP öğrenci devrimcilerin kendisine bağlı işçiler arasında etkin olmasına kesinlikle karşıydı. Yıllar boyunca FKP'nin olmayan sol yayınların fabrikalar önünde satılmasına FKP militanları şiddetle engel oluyordu.

Öğrenci hareketi patladığında FKP'ye bağlı basın tarafından şiddetle eleştirilmeye başlandı. Öğrenci devrimciler işçi sınıfının çocuklarının sınavlara girmesini engelleyen zengin sınıflardan gelme öğrenciler olarak tanımlanıyordu. Çok zaman da sağ kanadın ajanları olarak tanımlanıyordu.

Fabrika işgalleri yayılınca CGT bu işgalleri durdurmaya çalıştı ama başaramadı. Bunun üzerine hareketin önderliğini üslendi ve hareketi içerden gevşetip durdurdu.

Çok yerde fabrikalar sendika komitelerinin önderliğinde işgal edildi. Fransa'da 10 milyon işçinin 3 milyonu sendikalıydı. Sendikası 7 milyon işçi işgale ortak edilmeyerek haberleri hükümetin kontrol ettiği televizyondan izlemek üzere eve gönderildiler.

De Gaulle genel seçim çağrısı yaptığında FKP bu çağrıyı destekledi ve işçilerin işe geri dönmelerini teşvik etti. Seçimlerde sağ büyük bir başarı kazandı.

Parlamenter demokrasiye bağlılığını kanıtlayarak FKP seçimlerde Sosyalist Parti'nin seçim ortağı olmayı garantiledi.

Bugün FKP'nin işçilerle, öğrenciler ve yoksul mahallelerin gençleri arasına girmek için ne gücü ne de isteği var.

Reformizm Fransa'da hala canlı ve güçlü. Sosyalist parti ve sendika liderlikleri emekçilerin ve ezilenlerin yığın hareketinin ortaya çıkmaması için ellerinden geleni yapacaklardır.

Kısa dönemde başarılı olabilirler. Uzun dönemde ise biz kazanabiliriz. Tarih tekrerr etmez. Ama geçmişten alınan dersler ve ilham gelecekteki zaferlerin hazırlanmasında yararlı olabilir.

Önümüzdeki sorun sadece Fransa'nın geleceği değil. Basının başlıca yalanlarından birisi de 1968'in Fransızlara özgün olduğudur.

Genel grevden hemen sonra Le Monde gazetesinde Robert Escarpit şöyle yazıyordu:

"Yurtdışında seyahat eden bir Fransız kendisini biraz ağır bir hastalıktan yeni kalkmış biri gibi hissediyor. Herkes ona barikatların nasıl yıkıldığını, 29 Mayıs'ta ateşin kaç olduğunu soruyor.

"Ama sorulmayan, belki de sorulmaktan korkulan bir soru var. Ama herkes kalbinin derinliklerinde korku ile ya da umutla bu soruyu soruyor: acaba hastalık bulaşıcı mı?"

Bu yazı Fransa'da hükümetin geri adım atarak yasa önerisini geri çekmesinden önce yazılmıştır.

Açık ki İran'ın nükleer silah yapması ABD'nin bu ülkeye saldırmasının asıl nedeni değil. Hatırlanacağı gibi ABD ve İngiltere Irak'a saldırırken de bu ülkenin kitle imha silahları olduğunu söylemiş fakat işgalden sonra aslında bu iddialarının doğru olmadığını sadece bir bahane olarak kullandıklarını kabul etmişlerdi.

İran'ın şu anda nükleer silahı olmadığı gibi son yapılan açıklamalardan sonra da kolayca nükleer silah yapması mümkün değil. Öte yandan İran'ın dört tarafı nükleer silahları olan ülkelerce çevrili.

Hindistan, Pakistan ve İsrail'in nükleer silahları var. Körfez'de bekleyen ABD donanmasının elinde nükleer silahları olduğu gibi İran'ın Kuzeyi'nde Rusya'nın da nükleer silahları var. Bu arada BM'nin daimi konseyinde yer alan Fransa ve İngiltere'de nükleer kulübün üyesi.

Nükleer silah sahiplerinin artması bizim destekleyebileceğimiz bir şey değil ama bu arada ABD'nin hipokrisisi de açık.

ABD'nin İran'a saldırmasının asıl nedeni dünya hegemonyası. Daha görünür nedenlerden birisi ise 27 yıl önce İran Devrimi'nin ABD'nin bu bölgedeki en büyük casusluk üssünü ve en önemli müttefikini ortadan kaldırmasıdır. Ayrıca ABD Irak'ta Şiileri İran'ın desteklediğine inanmakta ve Irak'ta geleceğini düzenleyebilmek için İran'da da adım atması gerektiğini düşünmekte.

Ne var ki birçokları ve solda yer alan birçokları da İran rejimine karşı yanlış fikirlere sahipler ve onların bu yanlış bakışları ABD'nin İran'a saldırısını kolaylaştırmakta.

İran politik İslam'ın iktidarda olduğu bir ülke. Ahmedinejad ise hem bir kısım solun hem de ABD'nin ağır saldırıları altında.

Muhafazakâr, aşırı muhafazakâr, orta çağ kalıntısı, ırkçı, faşist gibi suçlamalarla karşı karşıya. Oysa Ahmedinejad seçimle işbaşına gelmiş biri. Seçim programında yoksullara seslendi. Ülkedeki yoksulluğa, aşırı bir hızla gelişen zenginlerle yoksullar arasındaki farka karşı mücadele edeceğini anlattı. Bu anlattıkları ile seçimleri kazandı.

Ahmedinejad'ın karşısında biri "reformist" diğeri "muhafazakâr" başka adaylarda vardı ama yoksullar büyük yığınlar halinde Ahmedinejad'a oy verdiler.

İran dün de kapitalist bir ülkedydi, İran Devrimi'nden sonra da kapitalist bir ülke, bugün de kapitalist bir ülke.

İran Devrimi öncesinde ülkeyi Şah yönetiyordu. Şah eli kanlı bir diktatördü. Ülkeyi demir bir yumrukla yönetiyordu. Hapishaneler, işkencehaneler politik mahkumlarla doluydu. Şahı CIA'nın düzenlediği bir darbe işbaşına getirmişti.

1978'de sonunda Şahın baskısına karşı İran halkları ayaklandı. Ayaklanmaya çeşitli politik eğilimler müdahale etmeye çalıştı. Kendiliğinden olan bütün büyük yığın hareket-

İran'ı neden savunmalıyız?

F. Aloğlu, ABD'nin neden İran'a saldırmak istediğini ve İran'da ki rejimin karakterini tartışıyor

lerinde olduğu gibi 1978 Devrimi'nde de bütün bu güçler yan yana harekete katıldıkları ve Şahı devirmek için ortak hareket etmelerine rağmen aynı zamanda da birbirleri ile mücadele ediyorlardı.

Şah rejimine karşı 1978 Devrimi'ne katılan güçleri kabaca üç gruba ayırmak mümkün, dini lider Humeyni'nin etrafında toplanan ve orta sınıfları kapsayan İslamcı hareket, Rusya yanlısı komünist TUDEH ve Halkın Fedaileri gibi sol örgütlenmeler ve liberaller.

İlk hükümeti liberaller kurdu. Politik İslam ve sol ise çok güçlü konumdaydılar. Ne var ki başta TUDEH ve Halkın Fedaileri olmak üzere İran solu stalinist aşamalı devrim anlayışına sahip olduğu için iktidarı almak için öne atılmadılar, önce demokratik

devrimin tamamlanmasını beklediler. Onlar beklerken politik İslam 1979'da liberalleri iktidardan uzaklaştırdı ve İran İslam Cumhuriyetini kurdu.

Oysa 1978'in arkasından işçiler şuralar (sovyetler) kurmuştu. Şuralar işçi hakları için, sendika hakkı için mücadele ediyorlardı. Ulusal azınlıklar kimliklerinin tanınmasını istiyorlardı ve ulusal talepleri vardı.

Köylüler toprak istiyordu ve kadınlar ise eşit haklar için ayağa kalkmıştı. Bu koşullar altında solun önünde büyük olasılıklar vardı ve sol bu olasılıkları yanlış devrim anlayışı nedeni ile kullanamadı.

İran kapitalizmi ise 1979'da sola saldırırken solun Batının kültürel ajanı olduğunu anlattı. Büyük yığınları böyle oldukça güçlü olan solun üzerine sürebildi ve bunda da başarılı oldu.

İran solu çok uzun sürfe dayanamadı ve hızla İslamcı baskı altında eriyip, yok oldu. Solun ardından sıra şuralara, sendikalara, kadın hareketine ve ulusal azınlıklara geldi. Hepsi birer birer geri püskürtüldü ve İslami rejim hızla iktidarı bütünüyle kucakladı.

Humeyni rejimi çok kan döktü. Ağır bir baskı uyguladı. Bu İslami rejimin kasaplığından değil, muhalefetin gücünden dolayı oldu. Gerek işçi hareketi, gerekse sol ancak ağır bir baskı ile geriletebilirdi ve bu nedenle Humeyni iktidarı acımasızca saldırdı.

Ancak Humeyni etrafında toplanmış olan politik İslamcı grup aynı zamanda ABD ile ilişkilerin koparılmasından yanaydı. 1980'de bu nedenle ABD Konsolosluğu işgal edildi ve böylece İran ile ABD arasındaki ilişkiler koptu. O günden bugüne kadar rejim çeşitli batılı güçlerle ilişkilerini yeniden kurduysa da ABD ile gerginlik süreklilik kazandı.

İran'a çok ağır bir fatura yükleyen İran Irak savaşında ABD Saddam'ın Irak'ını destekledi ve az daha da İran'da rejimi çökertecekti ama olmadı. İran sonunda savaşı kazandı ve çöken Irak oldu. Saddam bu nedenle ABD'den büyük mali destek istedi alamayınca da Kuveyt'e saldırdı ve bunun üzerine Birinci Körfez savaşı çıktı. Bu, Irak'ta Saddam rejiminin sonu oldu.

Bugün İran gene ABD'ye kafa tutuyor ve bölgesel bir güç olmaya çalışıyor. ABD ise buna tahammüllü değil. ABD hem geçmişi intikamını almak, hem petrol üzerindeki kontrolünü ikiye katlamak hem de bölgedeki anti Amerikancılığın gelişmesine bir son vermek için İran'ı yeniden saldırmaya hazırlanıyor.

ABD'nin bu saldırganlığına karşı savaş karşıtı hareket hiç ikirciksiz bir biçimde tutum almalıdır.

ABD İran'da İslami rejimin olmasını özellikle batı kamuoyuna karşı alabildiğine kullanmaktadır. Ne var ki Ahmedinejad birçok konuda Hristiyan sağından, ABD'deki yeni muhafazakârlardan çok farklı değil.

Kadınlara, eşcinsellere karşı aynı tutumları paylaşıyorlar. Hristiyan dünyasının önce gelenlerinin Yahudi düşmanlığı ile Ahmedinejad'ın siyonizmi arasında da büyük bir fark yok.

Oysa ABD tek taraflı bir suçlama ile İran'ı batı kamuoyunun gözündeki karalamaya ve kendi saldırısını aklamaya çalışıyor. Bu oyuna düşmemek gerekir.

İran'da Devrim ve Karşıdevrim

Phil Marshall

Karakedi'den veya Sosyalist İşçi satıcılarından alabilirsiniz.

Solda yer alan birçokları İran rejimine karşı yanlış fikirlere sahipler ve onların bu yanlış bakışları ABD'nin İran'a saldırısını kolaylaştırmakta

"İnsanlar hükümetlerden değil, hükümetler insanlardan korkmalı."

Devrimin D'si

"İnsanlar hükümetlerden değil, hükümetler insanlardan korkmalı." Bu sözler *Matrix*'in yaratıcıları **Andy ve Larry Wachowski**'nin son filmi *Vendetta'nın V'si* filminden.

Son zamanlarda bir dizi film Başkan **Bush**'u eleştiriyor veya büyük çokuluslu şirketlere eleştiriler yöneltiyor. Son **Yıldız Savaşları**, **Sith'in İntikamı**, **İyi Akşamlar ve İyi Şanslar** bu tür filmlerden.

Ancak yeni gösterime giren *Vendetta'nın V'si* lafı hiç dolandırmadan hükümetin yıkılmasını talep ediyor ve şiddet kullanılmasını ve hatta terörist taktiklerin kullanılmasını öneriyor.

İlk olarak **Alan Moore** tarafından 1981-88 yılları arasında çizgi roman olarak yazılan maskeli bir asi olan **V** gelecekteki totaliter bir İngiltere'ye karşı mücadele eder.

Çizgi roman İngiltere için yazılmış olmasına rağmen film Amerika'yı hedef alıyor.

Hikayede İngiltere'nin Hristiyan faşistleri biyolojik bir saldırının ardından birçok Arabı imha ediyor. İstenmeyenler için, yani Araplar, eşcinseller, politik aktivistler için kamplar kuruluyor ve binlerce insan bu kamplara dolduruluyor. Çıplak mahkumlar bu toplama kamplarında başlarında siyah çuvarlarla dolaşıyorlar. Bu görüntüler bize derhal **Ebu Garib** ve **Guantánamo**'yu hatırlatıyor.

Popüler kültür Araplara ve Müslümanlara karşı ırkçlıkla dolu. "**Londra'nın Sesi**" adlı radyo sürekli olarak "eski ABD'yi", "tanrısız" olduğu için" eleştiriyor.

V son zamanlarda ortaya çıkan ticari filmler içinde oldukça cesur bir yapım. Çok açık bir biçimde devrim öneriyor ve bu devrim için şiddet kullanılması gerektiğini de kabul ediyor.

V sahneye **Old Bailey** denen Londra'nın mahkemeler binasını yakarak çıkar.

Mahkeme binasını yakmaya giderken sokağa çıkma yasağından sonra sokağa çıktığı için yakalanan ve tecavüze uğramak üzere olan **Evey Hammond**'u kurtarır.

Ertesi gün tam yayın dayken televizyon istasyonunu basar ve oradan kaçmasına bir önceki gün kurtardığı **Evey** yardımcı olur. **Evey** televizyonda çalışmaktadır.

Böylece birlikte olmaya başlarlar. Ne var ki **Evey V**'nin mücadelesine karşı güvensizdir. "*Dünyanın her değişiminde işlerin daha da kötü olduğunu gördüm*" der.

Hükümet telefon konuşmalarını dinleyerek,

insanların yaşamlarını gözleyerek **V**'nin giderek daha fazla halk desteğine sahip olduğunu tespit eder. Bunun üzerine hükümetin başı **Sutler** karşı propoganda başlatır ve adamlarına "halkın neden kendilerine ihtiyacı olduğunu" anlatmalarını söyler.

Hemen bunun üzerine çoğu düzmece haberler yayınlanmaya başlanır. Aynen günümüzde **Fox TV**'nin "yabancı terörist tehdidi", "gıda ayaklanmaları" ve "kuş gribi" haberleri gibi.

Detektif Finch'in araştırmaları ile hükümet içindeki yolsuzlukları, sağlıkla ilgili skandalları ve kâr hırsı ile gözü dönmüş ilaç şirketlerinin faşistlerin iktidara gelmesinin nasıl arkasında olduğunu

öğreniyoruz.

Vendetta'nın V'si küçük bir egemen sınıfın kendi iktidarları ve kârları için nasıl binlerce insanın hayatını yok ettiğini anlatıyor.

Toplumun iktidara karşı ayaklanmamasının başlıca nedeni korku. Filmin dönüm noktası **Evey**'in gözaltında iken geçirdiği değişim. Kendisinden önceki bir mahkumun notlarını okur. O bir lezbiyendir ve lezbiyenliği reddetmek yerine ölmeyi tercih etmiştir. Bundan etkilenen **Evey**'de **V**'nin yerini söylemek ve değişim umudunu yok etmek yerine ölümü kabullenir.

Evey kişisel özgürleşmesini kazanırken film (*Matrix*'den farklı olarak) dünyayı değiştirmek için kendi kafanı değiştirmekten fazlasını yapmalısındır.

Bizi yöneten ve bize baskı yapan kurumlar yıkılmalı ve yerlerine topluma dayalı bir demokrasi geçmelidir.

V devrimin ateşini başlatmak için kendisini feda etmeye hazır bir anarşisttir. Fakat, film herkesin **V** olabileceğini çok kesin olarak vurguluyor. **Evey** ile konuşurken **V** "*Fikirler insan yığınlarını harekete geçirebiliyorsa büyük bir gücü vardır*".

Vendetta'nın V'si gidip seyredin ve bir rejimin nasıl devrildiğini görün ve karşınızdaki gerçek rejimin aynı sona ulaşması için hazırlıklara başlayın.

Vendetta'nın V'si.
Yöneten **James McTeigue.**
Oynayanlar: **Natalie Portman** ve **Huge Weaving.**

Medya gerçeği ne kadar gerçek?

Egemenlerin sesi

Kapitalist sistemde medyanın tutumunu belirleyen şey, bağlı olduğu sermaye grubunun, genel olarak kapitalizmin, ülkedeki rejimin ve çeşitli iktidar güçlerinin çıkarıdır. Hiçbir televizyon ve gazete bu güç odaklarını dikkate almadan haber yapmaz.

Medyanın yalanları ve tarafılığı toplumsal olayların kritiklik derecesine göre artar. Örneğin medyada en fazla yalan savaş dönemlerinde söylenir.

Irak'taki katliamın doğrudan sorumlusu olan ABD'de televizyonlar ve gazeteler Irak'ta gerçekte ne olup bittiğinden kesinlikle söz etmemektedir. Çünkü ABD'nin savaşta durumu o kadar rezilcedir ki, bu rezilliği örtmek için çok fazla gizlemeye ve yalana ihtiyaç vardır.

Medya, gerçeklerin bir kısmını gösterip bir kısmını gizleme tutumunun dışında doğrudan politik tavırlar da göstermektedir. Medya Diyarbakır'daki olaylarda olan bitenle ilgili yanlış ve tarafı haber vermenin ötesinde kışkırtıcı politik görüşleri de çok sık ve ısrarla ifade etti. Şemdinli'deki olaylar hakkında hazırlanan bir iddianamede ordunun ve Kara Kuvvetleri Komutanı'nın adı geçince gazeteler ve televizyonlar hemen savcıyı suçlamaya başladılar.

Hürriyet gazetesinin genel yayın yönetmeni **Ertuğrul Özkök**, bir yazısında "*Göreve başladığım ilk gün bir talimat verdim: Ben bu gazetede çirkin görünümümlü Türk askeri fotoğrafı istemiyorum*" dedi. Bir asker siyasi olarak kötü bir şey yaparsa **Hürriyet** gazetesi bundan söz etmez, örtbas etmeye çalışır. Çünkü genel yayın yönetmeninin böyle bir talimatı vardır.

Ne işimize yarar?

Medya elbette her zaman ve tümüyle açık bir tarafılık içinde değil. Çünkü sürekli böyle olduğu takdirde inandırıcılığı azalır. Toplumun neredeyse tamamının savaşa karşı olduğu bir toplumda savaş tamtamları çalan, adeta ABD'nin paralı elemanları gibi çalışan televizyon ve gazeteciler itibarlarını tümüyle kaybetmemek için ülkenin her yanındaki güçlü savaş karşıtı hareketin hiç değilse önemli eylemlerine yer vermek zorunda kalmıştır. Bazen büyük işçi eylemleri, savaş karşıtı veya çeşitli anti kapitalist eylemler medyada yer bulabilmektedir. Ama medya genellikle bu eylemlerin de "görsel ilginçliği" bulunan yanlarını vermektedir. Eylemlerde yapılan konuşmalar, pankartlarda yazılan ve kalabalıklar tarafından atılan sloganlar genelde haberde yer almamaktadır.

Tabii eylem ve etkinliklerin medyada bir şekilde yer almasının faydaları vardır.

Ama zaman zaman mücadelelenin bazı unsurları hareketin medyayla ilişkisinin önemini çok abartıyor.

Tam da kapitalist medya ağının bize dayattığı "bir şey televizyona çıkmamışsa, aslında olmamıştır; ekranda yoksan, sen de yoksan" mantığını meşrulaştırmaktadır. Toplumun ve bu amaçla medyanın da ilgisini çekebilecek eylem biçimlerini tasarlamak önemlidir ama bazı eylemler neredeyse sadece medyayı hedefleyerek tasarlanmaktadır. Bu yaklaşımlar gerçek toplumsal hareketin gücünü ve etkisini, ezilenlerin kendi mücadele yöntem ve araçlarını küçümsemesine yol açmaktadır. Çünkü herhangi bir eyleme katılanların ve toplumun dönüşümünü sağlayan şey medyada yer alan derme çatma haberler değildir. Düşünülmesinden örgütlenmesine kadar eylem sürecinin insanları dönüştürme gücünün yerini başka hiçbir güç alamaz.

Bu konudaki ilginç bir örnek **Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu KESK**'in 1995 yılında sendikal hak talebiyle gerçekleştirdiği 17-18 Haziran eylemidir. Bu eylemde onbinlerce KESK'li gece de dahil iki gün boyunca Ankara'nın merkezi olan Kızılay Meydanı'nı işgal etmişti. Bu eylem büyük televizyon kanallarında ve gazetelerde hiç yer almadı. Eyleme katılanlar, sendika liderleri ve sosyalistler bu duruma doğal olarak çok öfkeleniler. Eylem sırasında gazeteleri yırtanlar, boykot çağrısı yapanlar da oldu. Ama medyanın bu sansürüne rağmen, bu eylem sayesinde KESK'in sendika talebi anayasal güvence kazandı. Daha da önemlisi bu eylem KESK üyelerine ve eyleme katılan herkese etkisi yıllarca sürecek bir mücadele deneyimi kazandırdı.

Alternatif medya?

Peki egemen sınıfın tekelinde olan medyanın yerine alternatif bir medya oluşturulamaz mı? Hareketin büyümesi için gerekli olan gerçek bilgilendirme mekanizmaları bir ihtiyaçtır. Bu mekanizmalar basit hallerde de olsa zaten her örgütlü hareketin içinde vardır. Öncelikle yüzyüze iletişim yollarını ve gazete, dergi, internet iletişim ağı gibi araçları daha etkin kullanmaya çalışmak gerekir. Dünyada ve Türkiye'de daha geniş kitlelere hitap eden muhalif medya araçları veya mevcut kapitalist medya araçlarında kısmi olarak yer alan muhalif dinamikler de önemlidir. Ancak şu unutulmamalıdır ki, kapitalizmin olağan dönemlerinde geniş kitlelere hitap etmeye, onların ilgisini ve beğenisini kazanmaya çalışan her medya aracı ister istemez egemen sınıfın fikirleriyle uzlaşmaya girmek zorundadır. Bu yüzden büyük hayallere kapılmadan eldeki araçları çok iyi kullanıp her alanda olduğu gibi iletişim alanında kitlelerin kendi eserleri olan araçlarına güvenmek gerekir

Erkan KARA

ABD askeri harcamaları 2.25 trilyon dolar

Savaş yerine eğitim

ABD hükümeti geçen sene 2.25 trilyon dolar harcadı. Yan yana konuştuğunda dünyadan güneşe gidip gelmeye yeter ve hatta bir de Mars'a gidilebilir.

Bu paranın yaklaşık yarısı askeri harcamalara gitti.

Bu paranın sadece 100 milyon dolara yakını askerlerin ücretlerine gitmekte.

Buna karşılık Çin ise yılda 35 milyar doları askeri harcamaya ayırıyor. Eski SSCB'nin 1991'de yıkılmasından bu yana ABD askeri harcamalarını yüzde 50 arttırdı.

Afganistan ve Irak halkları ABD'nin askeri harcamalarının doğrudan kurbanları. Ama, Amerika'da işçi sınıfı da bu askeri harcamaların doğrudan kurbanları arasında. Onlar bu faturayı ödeyenler.

Son yıllarda Bush yönetimi ve ABD Kongresi sosyal harcamalarda milyarlarca dolar kesinti yaptı. Bu kesintiler en çok Amerikan toplumunun en yoksullarını vurdu.

Milyonlarca insanın yaşamında kalıcı gerçek tahribatlar yarattı.

Amerikan toplumundaki eşitsizliğin temellerini görmek için sadece kesintilere değil ABD bütçenin yapısına bakmak gerekir.

Amerika'nın Kongre'deki iki partisinin ortak "eğitime önem vermek" söylemi gerçekten bütçede eğitime ne kadar

Bu manzarayı istemiyoruz. İnsani kaynakların savaşa, askerliğe değil, insani amaçlara harcanmasını istiyoruz

pay ayırdıkları ile ölçülebilir.

Aslında ABD bütçesini bir bakışta kavramak zordur. Çünkü bütçe anlaşılması çok zor olan küçük notlarla doludur. ABD Eğitim Bakanlığı'nın bütçesi 70 milyar dolardır. Bu rakam son 10 yılda yüzde 10 azalır çoğalarak hemen hemen sabit kalmıştır.

Eğitim Bakanlığı'na göre Amerika'nın eğitime ayırdığı toplam para 909 milyar dolardır. (Federal hükümetin yanı sıra eyaletlerin ve şehir yönetimlerinin harcadığı paranın toplamı.)

Buradan ilk çıkan sonuç federal hükümetin eğitime hiç değer vermemekte olmasıdır. Çünkü Amerika'da Bakanlığın

verilerine göre eğitime harcanan paranın yüzde 90'dan fazlası yerel yönetimlerce yapılmaktadır.

İkinci olarak ise askeri harcamaların tüm eğitim harcamasından daha fazla olduğunu görüyoruz.

Eğer ABD'nin Irak'ın işgali başta olmak üzere yaptığı askeri harcamalara ayırdığı parayı eğitime yönlendirirseniz bu eğitime ayrılan payı 500 defa büyütülmektedir.

Bu para ile 1.5 milyon öğretmen işe alınabilir ve ABD'deki öğretmen sayısı ikiye katlanabilir. Tüm eğitim çalışanlarının ücretleri büyük ölçüde artırılabilir, 10 binden fazla yeni okul inşa edilebilir, öğrencilerin aldıkları yardımlar iki katına çıkarılabilir.

Öğretmen sayısı iki katına çıkıp 10 bin yeni okul eklendiğinde Amerika'daki eğitimin kalitesi de en azından 4 katına çıkar.

Askeri harcamaların kısıtlanması ile işlerini kaybedecek olanlara ise gene eğitim sektöründe ve yeni eğitim inşaatlarında iş verilebilir. Böylece işsizler ordusu büyümediği gibi tam tersine azalır.

Askeri harcamaların eğitime ayrılması ile eğitim bütünü ile parasız hale gelir.

Tabii askeri harcamaların büyük ölçüde kısıtlanmasından bazılarının da zararı olacaktır. Başta Irak'taki bütün iş alanlarına girmiş olan Halliburton ve diğer büyük şirketler zarara uğrayacaklar. Biraz kemerleri sıkamak zorunda kalacaklar.

Böylesine büyük değişimler ancak aşağıdan yukarı büyük bir yığın hareketi ile gerçekleşebilir.

Amerikan tarihinde böylesi hareketler var. İngiliz sömürgecilerine karşı Amerikan Devrimi, köleliğin kalkması için hareket, 1960'larda medeni haklar hareketi bunun çeşitli örnekleridir. Bugün de yeniden böyle bir kitle hareketi ihtiyacımız var.

Açık ki bu hareketin siyasal partilere de ihtiyacı var. Şimdi Amerika'da en önemli görev böyle bir partinin yaratılmasıdır. Bu zorlu ama başarılı olduğu takdirde belirleyici öneme sahip bir görev.

sosyalist işçi ne savunuyor?

Aşağıdan sosyalizm

-Kapitalist toplumda tüm zenginliklerin yaratıcısı işçi sınıfıdır. Yeni bir toplum, işçi sınıfının üretim araçlarına kolektif olarak el koyup üretimi ve dağıtımını kontrol etmesiyle mümkündür.

Reform değil, Devrim

-İçinde yaşadığımız sistem reformlarla köklü bir şekilde değiştirilemez, düzeltilemez.

-Bu düzenin kurumları işçi sınıfı tarafından ele geçirilip kullanılamaz. Kapitalist devletin tüm kurumları işçi sınıfına karşı sermaye sahiplerini, egemen sınıfı korumak için oluşturulmuştur.

-İşçi sınıfına, işçi konseylerinin ve işçi milislerinin üzerinde yükselen tamamen farklı bir devlet gereklidir.

-Bu sistemi sadece işçi sınıfının yığılmalı eylemi devirebilir.

-Sosyalizm için mücadele dünya çapında bir mücadeledenin parçasıdır. Sosyalistler başka ülkelerin işçileri ile daima dayanışma içindedir.

-Sosyalistler kadınların tam bir sosyal, ekonomik ve politik eşitliğini savunur.

-Sosyalistler insanların cinsel tercihlerinden dolayı

aşağılanmalarına ve baskı altına alınmalarına karşı çıkarlar.

Enternasyonalizm

-Sosyalistler, bir ülkenin işçilerinin diğer ülkelerin işçileri ile karşı karşıya gelmesine neden olan her şeye karşı çıkarlar.

-Sosyalistler ırkçılığa ve emperya-lizme karşıdır. Bütün halkların kendi kaderlerini tayin hakkını savunurlar.

-Sosyalistler bütün haklı ulusal kurtuluş hareketlerini desteklerler.

-Rusya deneyi göstermiştir ki, sosyalizm tek bir ülkede izole olarak yaşayamaz.

Rusya, Çin, Doğu Avrupa ve Küba sosyalist değil, devlet kapita-listidir.

-Sosyalistler bu ülkelerde işçi sınıfının iktidardaki bürokratik egemen sınıfa karşı mücadelesini destekler.

Devrimci parti

-Sosyalizmin gerçekleştirilmesi için, işçi sınıfının en militan, en mücadelecisi kesimi devrimci sosyalist bir partide örgütlenmelidir. Böylesi bir parti işçi sınıfının yığılmalı örgütleri ve hareketi içindeki çalışma ile inşa edilebilir.

-Sosyalistler pratik içinde diğer işçilere reformizmin işçi sınıfının çıkarlarına aykırı olduğunu kanıtlamalıdır.

-Bu fikirlere katılan herkesi devrimci bir sosyalist işçi partisinin inşası çalışmasına omuz vermeye çağırıyoruz.

DSİP BÜROLARI

● Ankara

Mithatpaşa Cd. No: 34/F, Kat: 4, No: 23 - Kızılay
0535 - 514 11 73

● Kadıköy

Nail Bey Sk. İbrahim Ağaoğlu İşhanı, No: 9-11, Kat: 3 - Bahariye - Kadıköy
0536 - 637 81 99

● Beyoğlu

İstiklal Cd. Büyükparmakkapı Sk. Hayat Apt. Kat: 4 - Beyoğlu
0536 - 259 73 64

● İzmir

3. Beyler, Yaparsoy İşhanı, No: 31, Kat: 4, No: 403, Konak
0537 - 624 49 08

● Akhisar: 0544 - 515 62 59

● Bursa: 0535 - 422 39 65

● Denizli: 0543 - 476 27 88

● İzmit: 0537 - 940 58 95

● Karabük: 0533 - 772 54 93

● Kütahya: 0544 - 515 62 59

Ayrıntılı bilgi için: 0536 - 335 10 19

ISSN 1300-4026 ■ Uluslararası Tanıtım ve Yayıncılık Ltd. Şti.

■ Sahibi: Özden Dönmez ■ Sorumlu Yazışmaları Müdürü:

Volkan Akyıldırım ■ Adres: İstiklal Cad., Büyükparmakkapı

Sok., 8/10, Beyoğlu/İstanbul ■ Baskı: Yön Matbaası

■ Yerel süreli yayın, iki haftada bir yayınlanır

www.sosyalistisci.org

Yazışmalarınız için:

sosyalistisci@gmail.com

Fransa umut veriyor

Kitlesel sokak eylemleri ve grevler sonucu Chirac "CPE: yeni istihdam yasası"nı geri çekmek zorunda kaldı. Şimdi hükümet yeni bir öneri getirmeyi düşünüyor. İşçiler ve öğrenciler ise yeni mücadelelere hazırlanıyorlar.

Günlerdir yasaya karşı direnen öğrenciler ve işçiler büyük bir zafer kazandı. AB anayasasının referandumda red edilmesinin acısını bu yasa ile çıkarmayı planlayan ama ardarda ikinci hezimetle karşılaşan Fransız egemen sınıfının

OKURLARDAN

İşi şimdi daha zor. Son bir yıl içinde iki ağır yenilgi alan hükümet yeni önerisinde bunları dikkate almak zorunda.

Kendine güvenen birleşik bir kitle hareketi önünde ne kadar da çaresizler. Onların çaresizliği, bizim umudumuz artıyor.

KB (Ankara)

İzin vermeyelim

Hükümet sosyal sigortalar

Melih BİRGÜL

yasasını meclise getirdi. Bu yasanın gündeme gelmesi ile birlikte hükümet sayısız yalan söylüyor ancak bu yalanlara karşı yeterli bir teşhir çabası yok.

Sendikalar hızla böyle bir kampanya başlatmalı ve teşhiri yaygınlaştırmalı. Her sendika şubesi bölgesinde sadece üyelerine değil halka dönük bir toplantı yapabilir. Sendika üyeleri çıkıp sokakta teşhir bildirimleri dağıtabilir. Bu binlerce miting ve milyonlarca bildiri demektir. Sokakta herkesin tepki göstereceğine güvenmek gerekir.

SON SÖZ

Önümüzde önce 26 Nisan Çernobil eylemi var. Sinop'ta nükleer santral yapılacağı kesinleştiğine göre şimdi bu eylem daha da önem kazandı.

Bu konuda hükümete geri adım attırmak mümkün ve büyük bir kazanım olacaktır.

Bütün olanaklarımızla Küresel eylem grubu'na destek vermeliyiz.

Nükleer enerji konusundaki kampanya 26 Nisan'da bitmiyor tam tersine yeni başlıyor. Ardından Sinop'ta gösteri var. Bu gösteri de şimdi daha önemli oldu.

Daha sonra ise 10 Haziran'da Ankara'da miting var. 10 Haziran miting'i büyük olmalı.

1 Mayıs birliği

1 Mayıs'a az kaldı. Bu sene 1 Mayıs çalışma gününe geliyor.

1 Mayıs'a her yerde Küresel Eylem Grubu adıyla katılacağız. Her yerde

büyük bir iddia ile gösterilere hazırlanalım.

1 Mayıs gösterilerinde savaşa, yeni liberal saldırılara, nükleere karşı sloganlarımız temel sloganlarımız olacak.

1 Mayıs'ta KEG'de sağlanacak birlik derhal daha da genişletilmeli ve kalıcı sağlam bir birliğine getirilmelidir.

Bu arada DSİP'in büyümesi, yeni üye kazanması belrileyici bir öneme sahip. devrimci marksistler için hareketli bir dönemin içindeyiz...

Latin Amerika'da nükleer karşıtı eylemlerden

Yenilgiye uğramamış bir kuşak

Fransa iki aydır, eylemlerle sarsılıyor. 26 yaşından küçük işçilerin iş güvencesini kaldıran CPE yasasına karşı hareket gittikçe büyüyor. İki kez büyük, gerçekten büyük ve milyonları kapsayan grevler yaşandı. 28 Mart'ta Fransa'daki ilk genel grev gerçekleşirken, tesadüfi bir şekilde aynı gün, İngiltere'de 1.5 milyon kişinin katıldığı bir genel grev yaşandı.

Fransa'da sorunun temeli işsizlik ve iş güvencesi; İngiltere'de emekli aylıkları. Bütün Avrupa'da hükümetler, benzer yasaları uygulamaya çalışıyorlar; önümüzdeki dönem de çalışacaklar.

Aslında bu yasalar, hiç birimize yabancı değil: Mezarda emeklilik yasaları, eğitim ve sağlığın özelleştirilmesi, iş güvencesinin ortadan kaldırılması... Hepsi, seksen sonrası dünyada uygulamaya konan neoliberal politikaların bir parçası.

İngiltere'de greve çıkanlar, **"Almanya'daki emeklilik yaşı ile ilgili yasa bizim için çok önemli, orada kazanırlarsa, her yerde uygulamaya çalışacaklar"** diyorlar. Hepimiz biliyoruz ki, Fransa'da CPE yasası geçseydi, her yerde uygulamaya çalışacaklardı.

Fransa'da 26 yaş altı işsizlik %23 ile Avrupa'da ilk sırada. Türkiye'de de gerçek rakamlarla hesaplanınca %21.5. Saydığımız neoliberal saldırılar AKP hükümetinin yasalarıyla bir bir gerçekleşiyor.

Ama, hem AKP hükümetinin 'Kasımpaşalı/eli maşalı' başbakanının, hem de Fransız ve İngiliz meslektaşlarının hesabına katmadıkları bir şey var.

Yenilgiye uğramamış bir kuşak tarih sahnesine çıkıyor. Latin Amerika'dan, Fransa'ya, kazanmanın umudunu taşıyan antikapitalist hareket büyüyor.

Şimdi bizim de görevimiz; kazanmanın umudunu taşıyan bir küresel alternatifi yükseltmek!

Ersin TEK

Nükleer enerjiye hayır

Türkiye Atom Enerjisi Komisyonu Başkanı Okay Çakıroğlu yaptıkları inceleme sonucunda nükleer santralin Sinop'ta yapılacağını açıkladı.

Böylece Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın 8 Nisan'da "Sinoplulara müjdemiz var" sözlerinin ne anlama geldiği ortaya çıktı.

Sinop'a nükleer santralin tam da Çernobil santralının patlamasının yıldönümünde ilan edilmesi tuhaf bir tesadüf.

Nükleer santrallerin hem ucuz elektrik ürettikleri hem de güvenli oldukları tam bir yalan.

Enerji Bakanı Çernobil dışında önemli bir nükleer kaza olmadığını söylüyor ki bu kuyruklu bir yalandan başka bir şey değil.

Bugüne kadar yüzlerce nükleer "kaza" oldu. Bunların bir kısmı askeri bir kısmı ise sivil tesislerde gerçekleşti. Nükleer kazalarda milyona yakın insan hayatını kaybederken hesaplanamayan kayıpların ne kadar olduğu ise meçhul ama çok fazla olduğu açık. Örneğin Çernobil kazası nedeniyle sadece Türkiye'nin Karadeniz bölgesinde kanser vakalarının ne kadar arttığı biliniyor.

Nükleer enerjinin ucuz olduğu da tam bir yalan. Örneğin nükleer santrallerin ilk yatırımı kilowatt saat başına 5000 YTL, rüzgar santrallerinin ise 1250 YTL. Yani nükleer enerji elde etmek rüzgardan

enerji elde etmeye göre 4 kere daha pahalı.

Öte yandan bütün dünyada nükleer santraller yavaş yavaş kapatılıyor ve yenileri açılmıyor.

Örneğin ABD'de son nükleer santral 1978'de yapıldı. O tarihten bu yana nükleer enerji santrali yapılmıyor.

Bu arada ABD 1978 öncesi yapılan siparişlerden de 100 tanesini iptal edilirken ABD'de 11, Kanada'da 7 nükleer santral kapatıldı.

Bu arada Japonya'nın en yeni nükleer santrali mahkeme kararı ile kapatılıyor.

Japonya'nın Kuzey Batı bölgesindeki Şika nükleer santrali bölge halkının "bu ülke deprem bölgesi, nükleer santraller radyasyon sızıntısı yapabilir" diyerek açtıkları mahkemeyi kazandılar.

Japonya şu anda enerji üretiminin üçte birini nükleer santrallerden sağlıyor ancak bu mahkeme kararından sonra birçok bölgede halkın yeni davalar açarak nükleer santralleri kapatması bekleniyor.

Nükleer enerjiye karşı mücadele

Nükleer enerjiye ve nükleer silahlara karşı kampanyalar Türkiye'de bir süredir sürüyor. Bu konuda en eski mücadele örgütü Greenpeace. Şimdi ise 3 Aralık'ta Küresel İklim Yürüyüşü'nü düzenley inisiyatifin yeni biçimi olan Küresel Eylem Grubu (KEG) ilk olarak Çernobil

felaketinin yıldönümü olan 26 Nisan'da eylemler yapacak. Bunlardan birisi de İstanbul'da gerçekleşecek. 26 Nisan günü gönüllüler yukarıdaki fotoğraflarda olduğu gibi makyaj yaparak gün boyu İstiklal Caddesi'nde gezinecekler, akşam ise gene İstiklal Caddesi'nde insan zinciri kurulacak.

Sinop'ta nükleer santralin kurulacağı artık resmen ilan edildikten sonra şimdi insan zinciri eylemi daha da önem kazandı.

Küresel Eylem Grubu, KEG 10 Haziran'da da Ankara'da merkezi bir mitinge hazırlanmakta.

Sinop'ta ya da Türkiye'nin herhangi başka bir yerinde nükleer enerji santrali yapılmasına karşı mücadele büyük bir önem taşıyor. KEG ve diğer aktivistler bu adıma karşı çıkmakta kararlı.

Nükleer tehdidi engellemek elimizde. Mücadele edersek, istemediğimizi anlatırsak, halka nükleer enerji santrallerinin ne denli korkunç sonuçlar yaratabileceğini anlatabilirsek bu çılgın adımı engelleyebiliriz.

Nükleer santral yapımı sadece ve sadece bir avuç kapitalistin kâr duygusu için gerçekleştiriliyor. Birleşsek, mücadele edersek bunu engelleyebiliriz.

26 Nisan eylemi ve KEG üzerine daha ayrıntılı bilgi almak için:
0535 - 439 21 93

26 Nisan: Çernobil felaketinin 20. yıldönümü
NÜKLEER TEHDİT KAPIMIZDA